

கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ

நீங்கா நினைவுகள்

In loving memory of
Dr Venthanar Ilango

1. 2. 3.

4. 5. 6.

10

11

12

கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ

19.12.1951 - 22.01.2005

திதி வெண்பா

தைத்திர யோதசியாம் தாரணத்தின் நீள்மதியாம்
வைத்தபுகழ் வேந்தனார் மைந்தனுமாம் – வித்தகனாம்
இன்சொல் இளங்கோ இறைபதத்தில் எய்தினான்
வென்றான் பிறப்பை விரைந்து

416

111

111

திருவாசகம்

அன்றே எந்தன் ஆவியும்
உடலும் உடைமை எல்லாமும்
குன்றே அனையாய் எனையாட்
கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றோர் இடையூறு எனக்குண்டோ
எண்தோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய்
நானோ இதற்கு நாயகமே.

ஆழ்வார் பாடல்

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா - நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக்கு ஏற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்

- பூதத்தாழ்வார் -

செந்தமிழ் கவியொன்று

செந்தமிழ் கவியொன்று தொடுத்தேன் அதை
சிட்னி முருகனுக்கு சூட்டி மகிழ்ந்தேன்

(செந்தமிழ்)

இன்தமிழ் முருகன் எழில்மிகு சேயோன்
எழுந்தருள் புரிந்தான் என்னென் றுரைப்பேன்

(செந்தமிழ்)

வளம் நிறை வைகாசிசுன்றமர் கோயில்தனில்
வந்தமர் வேலனை வள்ளி மனோகரனை
உளம் மிகஉருகி ஒருதமிழ் கவிபாடி
உணர்ந்திடும் இன்பம் உலகினில் பெரியது

(செந்தமிழ்)

தென்துருவ தேசத்தில் திகழ்சிட்னி மாநகரில்
உன்னுருவை காண்பதற்கு உன்னருளை பெறுவதற்கு
என்னதவம் செய்தோமோ இறைவா முருகா
என்னை நீஏற்றிடுவாய் இனிபிறப்பை நீக்கிடுவாய்
(செந்தமிழ்)

- வேந்தனார் இளங்கோ

வாழ்க்கைப் பாதையில் 53 ஆண்டுகள்

பிறந்தது தமிழ் மண்ணில்
வளர்ந்தது தமிழ் நெஞ்சில்
திளைத்தது தமிழ் மொழியில்
களித்தது தமிழ் பணியில்
கலந்தது தமிழ் பள்ளியில்
துடித்தது தமிழ் வளர்ச்சிக்கு

இலங்கை மொறட்டுவ பல்கலைக்கழகம், ஜேர்மனி முன்சன் பல்கலைக்கழகம், அவுஸ்திரேலியா வொல்கொங் பல்கலைக்கழகம் என்பனவற்றில் ஆய்வாளராக, விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிய கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ, “தமிழ் எனது பொழுதுபோக்கு” என்று தமிழுடன் வாழ்ந்தவர். பொறியியல் துறைக் கலாநிதியாக தமிழ் உணர்வுள்ள தமிழனாக வாழ்ந்த இளங்கோவின் 53 ஆண்டு வாழ்க்கையில் பெரும் பகுதியை ஆட்சி கொண்டது ‘தமிழ்’.

யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் தமிழ் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய அமரர் வித்துவான் வேந்தனார் – சவுந்தரநாயகி தம்பதிகளின் இரண்டாவது குழந்தையாக, முதல் ஆண் குழந்தையாக 19-12-1951இல் இளங்கோ பிறந்தார். இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தில் ஊறித் திளைத்த வித்துவான் வேந்தனார் தனது மூத்த புதல்வனுக்குத் தன் தமிழ்ப்பற்றின் அடையாளமாக வைத்த பெயர் இளங்கோ. சிறந்த தமிழ் அறிஞராக, கவிஞராக, பேச்சாளராக விளங்கிய அமரர் வித்துவான் வேந்தனார் தமது பிள்ளைகளைத் தமிழ் அறிவும் பேச்சாற்றலும் மிக்கவர்களாக வளர்ப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டியவர். இதனால் 15 வயது வரை – 1966ஆம் ஆண்டு தனது அன்புத் தந்தை அமரராகும் வரை – தன் தந்தையின் தமிழ் நெஞ்சில் இருந்து வெளிப்பட்ட தமிழ்ப்பற்றினையும், தமிழ் உணர்வினையும், தமிழ் ஆற்றலினையும் பெறும் வாய்ப்பு இளங்கோவுக்குக் கிடைத்தது. மேலும் இளங்கோ தனது தொடக்கக் கல்வியை யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் (1957-1968) பெற்ற காலத்தில் தனது தந்தையாரிடம் தமிழையும் சைவத்தையும் கற்கும் ஒரு பேற்றினையும் பெற்றார். தந்தையார் கொடுத்த ஊக்கத்தினால் பள்ளிப் பருவத்தில் பேச்சுப் போட்டிகளில் இளங்கோ பெற்ற பரிசில்கள் பல. “கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்” என்பதற்கு ஏற்ப 1966இல் கவிதை எழுதும் ஆர்வமும் இளங்கோவிடம் அரும்பத் தொடங்கியது. 1969-1970 காலப்பகுதியில் உயர் கல்வியினை யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் கற்ற இளங்கோ, ஆசிரியர்களின் அன்பிற்குரிய அறிவும், பண்பும், ஆற்றலும் நிறைந்த மாணவனாக

தன் கல்லூரி வாழ்வினை நிறைவு செய்து, 1971ஆம் ஆண்டு மொறட்டுவ பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் துறையில் பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டார்.

1971இல் இருந்து 1974 வரை மாணவனாகவும் தொடர்ந்து 1980 வரை விரிவுரையாளராகவும் மொறட்டுவ பல்கலைக்கழகத்தில் இளங்கோ இருந்த காலம், இளங்கோவின் வளர்ச்சிப் படியில் முக்கியமான காலம். தனக்கென ஒரு கல்வித்தகைமையை, தொழிலைப் பெற்றதுடன், தனக்குள் ஊறிப்போயிருந்த தமிழ் உணர்வினை வெளிக் கொணர்ந்து தமிழ் மொழியில் இளங்கோ திளைத்த காலம் இந்தக்காலம். மொறட்டுவ பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்கம் இதற்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. இந்தக்காலப் பகுதியில் மொறட்டுவ பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்கத்திலும், கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்திலும், தமிழ் இலக்கியவிழா மேடைகள் பலவற்றிலும் இளங்கோவின் தமிழ்க்குரல் மேடைப்பேச்சாக, கவியரங்கக் கவிதையாக, பட்டிமன்ற விவாதமாக ஒலிக்கத் தொடங்கியது. இலங்கை வானொலியில் அறிவியல் அரங்கில் விஞ்ஞானக் கருத்துகள் இளங்கோவின் தமிழ் நடையில் ஒலித்தன. அரசியல் மேடைகளிலும் இளங்கோ தமிழ் முழக்கம் செய்தார். 'நுட்பம்' என்ற மாத சஞ்சிகையிலும், தினகரன், வீரகேசரி ஆகிய தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலும் இளங்கோவின் ஆக்கங்கள், கவிதைகள், சிறு கதைகள் வெளிவரத் தொடங்கின. 1978ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மாநாட்டில் கலந்து கட்டுரை வாசித்தும் கவியரங்கில் கலந்தும் பாராட்டைப் பெற்றார்.

1980ஆம் ஆண்டில் மேற்படிப்புக்காக ஜேர்மனி சென்று 1991ஆம் ஆண்டு மே மாதம் வரை அங்கு இருந்தார். இந்தக் காலகட்டத்தில் ஜேர்மன் மொழியைக் கற்று, கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வினைச் செய்து கலாநிதிப் பட்டத்தினைப் (Ph.D. in High Voltage) பெற்றார். சந்திரகலாவை மணந்து 1984இல் குடும்பத் தலைவனும் ஆனார். ஜேர்மனியிலும் இளங்கோவின் தமிழ் உணர்வு தடையின்றி வளர்ந்தது. ஜேர்மன் மொழியைக் கற்கின்ற காலத்தில் அம்மொழியின் இலக்கண அமைதியை, சொற்றொடர் அமைப்பை தமிழ் மொழியுடன் ஒப்பிட்டு தமிழ் இலக்கணத்தைக் கற்பதிலும் ஆர்வம் கொண்டார். இங்கு இவர் பெற்ற பன்மொழி அறிவு, சிட்னியில் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு அவர் செய்த பணிகள் சிலவற்றிற்கு உதவியது. ஜேர்மனியில் இளங்கோ இருந்த காலம் ஈழத்தமிழர் அகதிகளாகப் புலம் பெயர்ந்து உலக நாடுகள் பலவற்றில் தஞ்சம் அடைந்த காலம். ஜேர்மனியில் அகதிகளாகத் தஞ்சம் அடைந்த தமிழர்களுக்கு இளங்கோவின் மொழியாற்றல் கைகொடுத்து உதவியது. தமிழ் மொழி ஆற்றலும் ஜேர்மன் மொழி அறிவும் கொண்ட இளங்கோ தமிழருக்காக உழைத்தார். அத்துடன் 1989ஆம் ஆண்டில் முன்சனில் தமிழ்க் கலாசார மன்றத்தினைத் தொடக்கி,

சேர்ந்திட்டார் தமிழரிங்கு முன்சனில்
செந்தமிழை வளர்க்கவென மன்றமாய்

செந்தமிழைச் சுவைத்திடவே
சிந்தனையைப் பெருக்கிடவே
நந்தமிழைப் போற்றிடவே
நன்மைபல புரிந்திடவே
சேர்ந்திட்டார்...

என்று தொடங்கும் மன்ற கீதத்தினைப் பாடி, மன்ற யாப்பினை எழுதி, முன்சனில் தமிழைச் சுவைக்கவைத்து தமிழ்ப் பணியிலும் களிப்புடன் இறங்கினார் இளங்கோ. முன்சனிலும் தமிழ் வளர்ந்தது.

1991ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் இளங்கோ குடும்பத்துடன் அவுஸ்திரேலியா வந்தார். வொலங்கொங் பல்கலைக்கழகத்தில் வேலை ஏற்று, ஆரணன், ஆரண்யா ஆகிய இருவருடன் ஆரியும் சேர அன்பு மனைவியுடனும் அருமைக் குழந்தைகள் மூவருடனும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார். பல்கலைக்கழகச் சூழலில் சிறந்த ஆசானாக “காட்சிக்கு எளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லன்” என்று மாணவர்களால் விரும்பப்பட்டவராக, எல்லோருடனும் இன்முகத்துடன் உரையாடிப்பழகும் பண்பாளனாக விளங்கினார். 1992ஆம் ஆண்டு சிட்னியில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழர் பண்பாட்டு இயக்க மாநாட்டு கவியரங்கில் கலந்து கொள்ள சிட்னி வந்த இளங்கோ பழைய நண்பர்களைக் கண்டார். சிட்னித் தமிழ்க்கல்வி நிலையங்கள் பற்றி அறிந்தார். தமிழ் உணர்வுடன் 1993ஆம் ஆண்டு ஹோம்புஷ் தமிழ்க்கல்வி நிலையத்தில் நடுவராகக் காலடி எடுத்து வைத்து, செயற்குழு உறுப்பினராகி, தலைவராகி அந்தத் தமிழ்ப்பள்ளியுடன் ஒன்றாகக் கலந்துவிட்டார் இளங்கோ.

எமது இளந் தலைமுறையினரிடையே எமது மொழி அறிவை வளர்க்க வேண்டும், தமிழர்களாகிய எமக்குள்ள ஒரே அடையாளம் எமது தமிழ் மொழிதான், அதனால் சிட்னியில் தமிழ் நிலைத்து நிற்க வழி செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணினார் இளங்கோ. தனக்கு முன் இம்முயற்சியில் இறங்கியோரைத் தொடர்பு கொண்டார். புதிய திட்டங்கள் போட்டார். அவற்றைச் செயற்படுத்தி வெற்றி பல கண்டார்.

தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் கூட்டமைப்பு, தமிழ்ப் பாடநூலாக்கக் குழு, தமிழ்ப் பாடநூல்களின் வெளியீடு, முதன் முதலாக அரசாங்கப் பாடசாலை ஒன்றில் தமிழ் இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்கப்பட்டமை, H.S.C.க்கு உரிய ஒரு

பாடமாக தமிழ் மொழி அங்கீகரிக்கப்பட்டமை, தமிழ் பாடவிதானங்கள், தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கான பட்டறைகள், பயிற்சி நெறிகள், சான்றிதழ்கள், பெற்றோர்களுக்கான தகவல் பரிமாறல்கள், அறிவுறுத்தல்கள் என இளங்கோவின் செயற்பாடுகள் சிட்னியில் பெருமளவில் வெற்றி பெற்றன. இளங்கோவின் தமிழ்ப்பற்று, கல்வித்தகைமை, பதவி, பன்மொழி அறிவு, ஆளுமை, செயல்திறன், விடாமுயற்சி, அயரா உழைப்பு என்பனவும் சமூகத்தில் இளங்கோவின் முயற்சிகளுக்குக் கிடைத்த ஒத்துழைப்பும் இளங்கோவின் சாதனைக்கு வழிவகுத்தன. பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தனது தொழில் வளர்ச்சி, தனது குடும்ப வளர்ச்சி என்பனவற்றை மறந்து தமிழ் வளர்ச்சியிலேயே இளங்கோ தனது காலத்தைக் கழித்தார்.

தமிழ்க் கல்வி நிலையத்துடன் கலந்துவிட்ட இளங்கோவின் இடையறாத சிட்னி வருகை வேறு பல விடயங்களிலும் அவரை ஈடுபட வைத்தது. தான் படித்த யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கத்தின் செயற்குழு உறுப்பினராகவும் தலைவராகவும் இருந்து சங்க வளர்ச்சிக்கும் கல்லூரி வளர்ச்சிக்கும் உழைத்தார். சிட்னி தமிழ் அரங்கக் கலைகள் + இலக்கியப்பவர் என்ற அமைப்பின் வளர்ச்சிக்கு பெரும் பங்களிப்பு வழங்கினார். நாடகப் பட்டறை ஒன்றினை இலக்கியப் பவரின் ஆதரவில் ஒழுங்கு செய்து வெற்றி பெற்றவர். சிட்னியில் உள்ள பல அமைப்புகளினதும் நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து தனது தமிழாற்றலினால், பேச்சால், கவியால், தலைமைத்துவத்தால், சிட்னி வாழ் தமிழ் மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றார். ஆய்வுக் கட்டுரைகளை, கவிதைகளை எழுதி புதிய கருத்துக்களை முன்வைத்தார்.

12.09.2003ஆம் திகதி இளங்கோவின் வாழ்க்கையில் இடிவிழுந்த நாள். 'மாற்ற முடியாத ஒரு நோய் உன்னைப் பிடித்துள்ளது, உனது உயிருக்கு இன்னும் இத்தனை நாள்தான்' என்று கணக்கிட்டுச் சொன்ன நாள். எல்லோரும் நிலை குலைந்தோம், இளங்கோ கலங்கினார் ஆனால் நம்பிக்கையுடன் போராடினார். 04-09-2004 வரை உடல் தளர்ந்த நிலையிலும் அழைத்த மேடைகளுக்கு எல்லாம் சென்றார். தமிழ் வளர்ச்சிக்கு இவற்றைச் செய்யுங்கள், இப்படிச் செய்யுங்கள் என்றெல்லாம் சொன்னார். முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக எத்தனையோ மேடைகளில் தமிழ் முழக்கம் செய்த இளங்கோவின் கடைசி முழக்கம் 04-09-2004 வென்றவேத்வில் தமிழ்க் கல்வி நிலையத்தின் கலைவிழாவில் இடம் பெற்றது. அன்று இளங்கோ வழங்கிய சிறப்புரைதான் இளங்கோவின் இறுதி உரை.

கடைசி நான்கு மாதங்கள் நோயின் வலிமை வாட்ட வீட்டிலும் வைத்திய சாலையிலும் இருந்த பொழுது இளங்கோ என்ன செய்தார்? குடும்பத்திற்கு

வழிகாட்டுவார், தேவையானவற்றைச் செய்வார், சொல்லுவார் என நாம் எதிர்பார்த்தோம், ஆனால் அவர் விரும்பிச் செய்தது வேறு. தமிழ் வளர வேண்டும் எனத் துடித்துத் துடித்து தனது பொறுப்புகளை உரியவர்களிடம் ஒப்படைத்தார். தமிழ் வளர்ச்சி தொடர்பாகத் தனது ஆசைகளை, எண்ணங்களைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறினார். நியூசவுத் வேல்ஸ் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவி உருவாக்கப் படவேண்டும் என்ற Dr. சிவாவின் கருத்தை வெளிப்படுத்தி அதனை நடைமுறைப் படுத்த நாம் செய்ய வேண்டியவை இவைதாம் என்று சொல்லி அதனைச் செயற்படுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கையை ஊட்டினார்.

சிட்னியில் தமிழை வளர்க்க, நிலைப்படுத்த பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மூச்சு விடாமல் உழைத்த வேந்தனார் இளங்கோவின் மூச்சு, 22.01.2005 சனிக்கிழமை இரவு 8.56க்கு நின்றது.

‘என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாக தமிழ் செய்யுமாறே’

என்ற திருமந்திர அடிகளைப் பல மேடைகளிலும் உணர்ச்சியுடன் உரத்த குரலில் எடுத்தியம்பிய வேந்தனார் இளங்கோவுக்கு நாம் இதைத்தான் கூறமுடியும்.

விண்ணென்ற தமிழ் வேந்தன் வித்துவான்
வேந்தனார் பெயர் விளங்க
மண்ணில் உதித்த மின்பொறியியற் கலாநிதியே
மேதை வேந்தனார் இளங்கோவே
கண்ணில் நீர்மல்க என்சொல்வோம் இதுவன்றி
கண்ணுதற் கடவுள் படைத்தனனுனை
எண்ணியே எம்தமிழ் என்றும்சிட்னியில் நிலைத்திட
எடுத்திடுவாய் எல்லாவழியும் நீயென்றே.

கலையரசி சின்னையா

21-02-2005

எங்கே சென்றீர்கள்

என்னை அழ விட்டு நீங்கள் எங்கே சென்றீர்கள். எந்த நேரத்திலும் என்னை தனித்து விடாமல் சேர்ந்தே இருந்து எங்கு சென்றாலும் கூட்டிக் கொண்டு சென்றது இப்படி இடைநடுவில் விட்டுவிட்டு போக வேண்டி வருமென்றுதானா? எங்களுக்காக எங்கள் அப்பா எதையும் செய்வார் என்று மகிழ்ந்திருந்த உங்கள் குழந்தைகளை விட்டுப் பிரிய எவ்வாறு மனம் வந்தது. பிள்ளைகள் சேர்ந்தால் அவர்களைக் மகிழ்வித்து நீங்களும் மகிழ்வீர்கள். அவர்கள் முகம் வாடுவதை பார்க்க இயலாத உங்களுக்கு இப்போது அவர்கள் முகம் தெரியவில்லையா? மழையற்ற பயிர் போல் வாடிக்கிடக்கின்றார்கள். உங்களையே சுற்றி சுற்றி வந்த எங்களை நீர்க்கதியாக விட்டு விட்டு எங்கே சென்றீர்கள்?

மழையிலும் பனியிலும் வெயிலிலும் வீட்டை சுற்றி நீங்கள் செய்த வேலைகள் ஒவ்வொன்றையும் பார்க்கும்போது நீங்கள் நின்று சிரிப்பது போல் தெரிகின்றது. ஆனால் என் மனம் அழுகின்றது. நீங்கள் எங்களிற்காக வாழ்ந்தீர்கள். எந்த சுமைகளையும் அறியாதவளாக நானிருக்க அத்தனை சுமைகளையும் நீங்களே சுமந்தீர்கள். இன்று என்னை தனிமையாக விட்டு விட்டு எங்கே சென்றீர்கள்.

சாகும் போதும் தமிழ் படித்துச் சாக வேண்டும். என் சாம்பலும் தமிழ் மணந்து வேக வேண்டும் என்ற உங்கள் விருப்பப்படியே உங்கள் சாம்பலும் தமிழ் மணத்துடனே வேகி இருக்கும் என நம்புகிறேன். தமிழ் பள்ளிக்கூடத்தையும் இலக்கியத்தையும் ஒரு கண்ணிமையாகவும் எங்களை இன்னோர் கண்ணிமையாகவும் இருந்து காத்து வந்தீர்கள். இந்த இரண்டு கண்களும் இன்று இரத்தக் கண்ணீர் வடிப்பதை நீங்கள் பார்க்கவில்லையா? அம்மா அம்மா என்று நீங்கள் கூப்பிடுவது இன்றும் வீட்டுச் சுவர்களெல்லாம் எதிரொலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. நீங்கள் இல்லாத வெறுமை என் நெஞ்சில் சுமையாக கனக்கிறது. நீங்கள் இருக்கும் வரை நாங்கள் சுகத்தை மட்டுமே அறிந்தோம். ஆனால் இன்று எங்களை தவிக்க விட்டு எங்கு சென்றீர்கள்.

நீங்கள் எங்களை விட்டு எங்கும் செல்லவில்லை எங்களுடனே எங்கள் மனங்களில் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறீர்கள் இருப்பீர்கள்.

அன்பு மனைவி கலா

Only my Appa?

Where to start? Never in my wildest dreams did I ever think I would have to write anything like this. The thought of either of my parents passing away never crossed my mind, but here I am writhing this about a man that no words could express the love and respect I feel for him.

Ever since his passing, all I could think about was what he meant to my family and I, but it only struck me now as to how much he meant to others. To me he was only my father, someone who was always there and someone who I had an indescribable reliance upon. Every aspect of my life had some association to him, but only after reading some of these letters that I realise he was more than just my father, but for some reason he seems to be a part of so many others.

It is hard to imagine that someone who travels to Sydney once a week can be associated with so many organisations. But that might explain some of the 11 o'clock Mc Donald dinners every Saturday night. Having to change out of my cricket clothes in the car, so we could get to Sydney on time. Spending what seemed endless hours at functions that only appa seemed to enjoy. But one of the greatest memories I have of my old Sydney days was when leaving functions, we'd have to drag appa out, because with every step he took there always seemed people there to talk to him, and we used to tell him to close his eyes and run out, because really it was very exhausting for a 12 year old boy at ten at night to just wait around as he spoke of 'boring issues'.

But it's these memories now that make me realise what an impact he really did have on the community, and that there was a point for the endless number of conversations he used to have.

But on a more personal note, I never remember being more close to appa than I was in the last year. During high school, I sometimes hesitated to ask appa any homework question, because he would always drop what he was doing and sit with me for the next two hours and go through the work with me, and what usually followed were a few head slaps, raised voices, and me cursing under my breath. But I look now and see how very privileged I was to have had him there. While others are running from teachers to tutors, all I had to say was APPA!

But what really upsets me is that he always put others first. Unlike other fathers, he was never possessive of anything. There was never a mine and yours. Any choices that were made were very rarely his choice. But what I find unbearable is that in the short life he had, he never did anything for him self, nor did he think of him self. What really hit me yesterday was that at no time in the past 16 months did he ever feel sorry for himself because he was sick. Just as an example, when watching TV yesterday, on two occasions people were dying, and in one the man started crying because he realised he was going to die, and the other man started yelling, 'don't let me die'. I personally can't imagine what I would do if I knew I was going to die. But some how appa kept him self together and at no stage worried about himself, he never showed us he was scared and the only time I ever saw him cry in my life was when we had a talk and it dawned on him that he wasn't going to see us grow, or get married, or see our kids, he realised that our family was going to struggle without him, and that was the only time I saw him cry.

One of the final things he asked on the Thursday night the 20th, the night before he called us to tell us he thought his time had come, was what was the garden like out the back, and if I'd already enrolled into my subjects. Then he told us that it was already 8.30 and that it was late and he insisted that we left. That was the last

time we saw appa with his famous smile. I still can't come to terms as to how strong and brave he was. One thing that will always be with me was that I was always able to tell if appa was angry with me or not. If he called me Aranaan, I knew he was mad, but if he called me Ata, he wasn't, and even after some of the things I had done, in the last three months he never called me Aranaan, only Ata.

The doctor told us that in his 10 years of experience, he has never met someone that has survived for so long after contracting this type of cancer. And I know that in the end it wasn't his love for Tamil that kept him going, nor was it his devotion to god, or any thing else he was associated with, because till his final breath I know he was only thinking of his family, the same thoughts he has had for the past 20 years, only this time they were his only thoughts.

Loving Son,
Ata

Appa

I'm starting to get it through my head that Appa has gone. That I'll never be able to hug him again, never get help with my schoolwork, never be able to ask one of my random questions about the world that only Appa would have the patience to answer and never see Appa's reassuring smile.

Appa was my encyclopedia I could ask him the most obscure questions and he could tell me the answer. To me, Appa was the smartest and wisest person I will ever meet. He knew me so well, he knew things that I never told him and he understood me. He knew that telling me to do something like to clean my room wouldn't be very productive, so he would come in and start cleaning which made me have to clean, he was clever in the way he knew how to deal with me.

No matter what I did Appa was proud of me. I was free to choose my subjects (to a certain extent) free to play the sport I wanted to and free to make certain decisions, well that's how it felt. I could do and get what ever I wanted, Appa would do so much for us to make sure we were happy and I was happy. Appa, I believe, lead by example. He did things not to show people how talented he was but because he believed it was right. It was like Appa didn't let anything faze him, he persisted till he achieved what he set out to achieve.

Appa will always be here with me and when I need to talk he will still be there to hear everything I have to say. I miss Appa and I will always miss him. He has given me so much and I will do justice to the name ILANGO.

Loving Daughter,
Aranya

MY APPA

To most people Appa was a great Tamil poet, a talented speaker and a kind university lecturer, but to me he was much more than that. He was my teacher when I needed help with my school work, my guide when I didn't know what to do or where to go and he was the nicest dad I could ever wish for when I was troubled and I needed someone to tell me what I should do.

Appa was always there to give me advice, whether it was about how to do a math problem or how to finish an assignment in two days and still go swimming with my friends. That's how much I relied on him.

Appa would spoil me like there was no tomorrow sometimes. He would let me do things that I could tell he didn't want me to do and that's why I relied on him so much.

One thing I admired most about Appa was his ability to tackle problems face on. He could come up with ideas and suggestions in minutes, ideas that some people wouldn't have thought of in hours. He taught me to keep going and never give up.

Appa was also very persistent with my studies. He would make me do all my homework in time from when we were little, he pushed me to study for the selective school exam and entered me in practically every competition that came up. Now I understand why Appa was so persistent. It was because he wanted the best for me, he wanted the best for everyone. He made me study and everything but he still let me do things and go places with my friends.

Appa understood me like no one else did or could. He understood the way all of us work and how we do things, he not only understood but he respected the fact that everyone does everything differently and he knew that no one can change that. That's what I admire most about Appa. Even without explaining, just by looking at him I knew Appa understood.

Loving Daughter,
Arapu

அப்பா

பாசமாக எனக்கு வீட்டில்
பாடம் சொல்லும் அப்பா
நேசமாக என்னைத் தூக்கி
நெஞ்சில் போடும் அப்பா

கிறிக்கற் சொக்கர் என்று
கிழமை தோறும் என்னை
குறித்த நேரம் எல்லாம்
கூட்டிச் செல்லும் அப்பா

வயிலின் படி நீயென்று
வாரம் தோறும் என்னை
பயில விட்டுப் பக்கத்தில்
பார்த் திருக்கும் அப்பா

தள்ளி நானும் சென்றால்
தானே ஓடி வந்து
அள்ளி என்னைத் தூக்கி
அணைத்துக் கொள்ளும் அப்பா

எனக்கு விருப்பம் என்று
இருந்து அடம் பிடித்தால்
சினக்க விருப்பம் இன்றி
சிரித்துக் கொள்ளும் அப்பா

- வேந்தனார் இளங்கோ

Narme Mama

Elizabeth Browning once wrote “How do I love thee, let me count the ways...”
If we were to say why do we love our mama, well let us count the ways.

We love the way he filled that space somewhere between parent and friend – always on our side except when it is in our interest for him to be on the other side.

We love our first memories of him, filled with gifts he gave - dresses with matching socks, story books, dolls and so on.

We love our more recent memories of him filled with his more priceless gifts- his wisdom, his kindness, his love.

We love his passion for life, and especially for the Tamil language, which could not but overflow on to us.

We love his blunt, opinionated, argumentative nature, softened by his ability to accept other peoples right to their own opinion.

We love the way he could try his hand at anything and succeed.

We love how he dreamed for us, but kept these dreams silent, so we could follow our own.

We love how he could make us laugh; even though we were convinced the world was conspiring against us.

We love his poetry, which like him had been there at every milestone in our life, thus far.

We love the stories he told us about our mother’s exploits in her youth.

We love that he keeps a picture of us on his bedside table.

We love that he has given us a caring aunt and cheeky brats for cousins.

We love the way he inspired love and loyalty from us.

We love how in a demanding world, he never demanded.

We love the way he was our mama, and only our Narme-mama.

We hate that he is gone.

Narme and Nira

அன்பு அண்ணா

அண்ணா அண்ணா என நாம் அன்புடன் அழைத்துவந்த என்னருமை அண்ணா இன்று எம்மிடை இல்லை. மனது நம்ப மறுக்கின்றது. சிறு வயதில் ஒன்றாய் சிரித்து விளையாடிய அந்நாட்கள் நினைவினில் இன்றும் பசுமையாக உள்ளது. அக்காவும், நீயும், நானும், சின்னக்கா தமிழும் ஆக நால்வரும் எவ்வளவு இன்பமாய் அந்த நாட்களைக் கழித்தோம். பாடசாலை விடுமுறை என்றால் ஒன்றாய் விளையாட்டும் விளையாட்டுக்கள் எத்தனை? தோல்வியையும் வெற்றியையும் சரிசமமாக எடுத்திடும் பக்குவ மனநிலை அன்றே உனக்கிருந்தது.

சகோதரனே - நீ பல்கலைக்கழகம் சென்றாய். விடுமுறை எப்போவரும் என காத்திருப்பேன். விடுமுறைக்கு அக்காவும், நீயும் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வீடு வருகையில் எவ்வளவு இன்பமாகக் கூடி விளையாடுவோம். துடுப்பெடுத்தாட்டம், உதைபந்தாட்டம் விளையாட்டுக்களை என்னுடனும், என் நண்பர்களுடனும் சேர்ந்து நீயும் சிறுவன் போல் விளையாடி மகிழ்வாயே. அந்நாளை மறக்கத்தான் முடியுமா?

பல்கலைக்கழகப் படிப்பைமுடித்து அப்பல்கலைக்கழகத்திலேயே விரிவுரையாளராக அமர்ந்தாய். நானும் மேற்படிப்பிற்காய் கொழும்பு வந்தேன். நீ, நான், சிறிய தமக்கை தமிழ் மூவரும் கொழும்பில் ஓர் வீட்டுத்துத் தங்கினோம். அண்ணா அங்கு எங்களிற்கு நீ சுவையாகச் சமைத்துத் தந்தாய். உனக்குத் தெரியாத வேலை என்று ஒன்று இருந்ததில்லை.

நீ பாசத்துடன் நேசித்த உன்னருமைத் தங்கை, என் சிறிய தமக்கை தமிழ் 1979ல் திடீரென நோய் வாய்ப்பட்டுக் காலமானார். இது உன் இதயத்தை பலமாகத் தாக்கியது.

மனவேதனையை மறந்திட கிடைத்த புலமைப்பரிசிலை ஏற்று கலாநிதிப் படிப்பிற்காய் 1980 சித்திரையில் அன்றைய மேற்கு ஜேர்மனிக்குப் பயணமானாய். அங்கிருந்து உன் நேச மருமகள் நாமிக்கு விதவிதமான சட்டைகளை அனுப்பிவைத்தாய். அவற்றை நான் தான் வழமையாக கொழும்பில் இருந்து யாழ் சென்று கொடுப்பது. 1982ல் ஒரு மாதம் இலங்கை வந்து நின்று திரும்பினாய். அந்த ஒரு மாதமும் மகிழ்ச்சியாக அக்கா குடும்பம், அம்மா, நான், நீ என ஒன்றாய் நின்று கூடிக் குலவி மகிழ்ந்தோம்.

1983 கலவரத்தின்பின் நான் இலண்டன் புறப்பட்டேன். ஜேர்மனியில் இருந்து இலண்டன் வந்து விமான நிலையத்தில் என்னை எதிர்கொண்டாய்.

இலண்டனில் நண்பர்களை அறிமுகப்படுத்தி, இருப்பிட வசதியை ஏற்படுத்தி, ஒரு கிழமை என்னுடன் இருந்து சமைக்கப்பழக்கி சென்றாய் அண்ணா!

1984ல் இலங்கை சென்று மணமுடித்தாய். உன் திருமணத்தின் பின் அக்கா குடும்பமும் புலம் பெயர்ந்தது. நீயும் ஜேர்மனிக்கு குடும்பமாய் வந்தாய். 'இளஞ்சேய் உன் அண்ணியை உனக்குப் பிடித்ததா?' என குழந்தைபோல் குதூகலத்துடன் கேட்டாய்.

'1986 மார்சு மீ உன் செல்லமகன் ஆரணனின் முதலாம் பிறந்த நாளிற்கு ஜேர்மனிக்கு உன்னிடம் வந்தேன். அங்கு உன் சேவை செய்திடும் மனப்பாங்கினையும், உனக்கிருந்த மதிப்பையும், மரியாதையையும் பார்த்து பெருமைப்பட்டேன். புலம் பெயர்ந்து ஜேர்மனியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழ் இளைஞர்கள், இளங்குடும்பங்கள் பல அங்கு உன்னிடம் தம் பலவிதப்பிரச்சினைகளிற்கும் ஆலோசனை கேட்டு வருவதைக் கண்டேன். நேரகாலம் பாராது உதவி எனக் கேட்டு வருபவர்களிற்கு உதவிடும் உன் உயரிய குணத்தை கண்டு மன மகிழ்ந்தேன்.

ஜேர்மனியிலேயே நீ உன் கலாநிதிப்படிப்பை ஜேர்மன் மொழியில் முடித்தாய். தந்தை வழிவந்த தமிழ்மொழி ஆற்றல், பட்டப்படிப்பில் வந்த ஆங்கிலப் புலமை, கலாநிதிப் படிப்பிலே வந்த ஜேர்மன் மொழி ஆற்றல் இவை உன்னை பல்மொழி அறிஞனாக மொழியறிவில் பரந்த சிந்தனை கொண்டவனாக்கியது. இதுவே நீ புலம்பெயர் வாழ்வில் தமிழ் சிறார்களிற்கு தமிழ்மொழியை படிப்பிக்கும் திறமையையும் அவர்கட்கு பாடப்புத்தகத்தை வடிவமைப்பதில் பெரும் பங்களிப்பை வழங்கிடவும் பிற்காலத்தில் உதவியது. 1987 இலும் இரு தடவை ஜேர்மன் வந்தேன். உன் ஜேர்மன் வாழ்வில் நீ பொது வாழ்வில் மெல்ல மெல்ல கூடுதலாக இறங்கத் தொடங்கிய காலம் அது.

1989ல் உன் மகள் ஆரண்யாவின் முதலாம் பிறந்தநாளைக் கொண்டாட இலண்டன் வந்தாய். உன்பிள்ளைச் செல்வங்களையும் கண்டு கூடி மகிழ்ந்தோம். 1991ல் எந்திருமணத்தை இலண்டன் வந்து நடாத்திவைத்தாய். இன்பமாய் வாழ்வாழ்த்தி குடும்ப நலன் கருதி அவுஸ்திரேலியாவிக்கு 1991ல் ஆனியில் குடிபெயர்ந்தாய். அன்று நீ மேற்கு ஜேர்மனியை விட்டுப் புறப்படுகையில் Munich வாழ் தமிழ் மக்கள் விமான நிலையத்திற்கு பெருந்திரளாக வந்து உன்னை வழியனுப்பிவைத்தார்கள்.

அதன்பின் நிண்ட இடைவெளி - ஒன்பது வருட இடைவெளியின் பின் 2000 ஆண்டு புரட்டாதி குடும்பத்துடன் இலண்டன் வந்தாய். சிறுவயதிலே கண்ட ஆரணனையும், ஆரண்யாவையும் வளர்ந்த பிள்ளைகளாய் கண்டு மகிழ்ந்தோம்.

அவுஸ்திரேலியாவில் பிறந்த உன் கடைக்குட்டி ஆரபியையும் கண்டு மகிழ்ந்தோம். என்மக்கள் இளமைந்தனும், வேந்தனும் உன்னுடன் மிகவும் பாசத்துடன் சேர்ந்துவிட்டார்கள். குழந்தைகளை நேசிப்பவன் நீ. அவர்களுடன் பழகும் போது குழந்தையாகவே மாறிவிடுபவன் நீ. அவர்களும் பெரியப்பா பெரியப்பா என உன் முன்னும் பின்னும் திரிந்தார்கள்.

அடுத்தவருடம் 2001 மார்ச்சுமாதம் நான் குடும்பமாய் அவுஸ்திரேலியா வந்து 5 கிழமை நின்றேன். நம் மூன்று குடும்பமும், அம்மாவும் ஆக அனைவரும் ஒன்றாய் கூடி கடற்கரை, கோயில், விளையாட்டுமையானம், சுற்றுலா இடம் என பார்த்து பேசி கூடி மகிழ்ந்தோம். மிக மிக இனிமையான நாட்கள். 19 வருடத்தின் பின் நாம் அனைவரும் ஒன்றாய் குடும்பமாய் கூடி மகிழ்ந்த நாட்கள்.

அண்ணா 12-09-2003 அன்று அக்காவிடமிருந்து இடிபோன்ற செய்தி ஒன்று வந்தது. உனக்குப் புற்றுநோய் அதுவும் முற்றிய நிலையில் உள்ள புற்றுநோய் மனது துடித்தது. உன் வருத்தத்தை மாற்ற ஏதும் வழியுண்டா என அக்காவும் அத்தானும் எத்தனை மருத்துவர்களை விசாரித்தார்கள். எத்தனை பேருடன் மருத்துவ முறைகளை விசாரித்தார்கள். உன்னைச் சார்ந்த அனைவருமே உன் வருத்தத்தை குணப்படுத்த தம்மால் இயன்றதைச் செய்ய முயன்றார்கள்.

மருத்துவர்கள் மரணத்திற்கு நாள் குறித்தார்கள். நீ ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மனநம்பிக்கையுடன் போராடினாய், மனவறுதியுடன் வருத்தம் மாறும், மாறவேண்டும் என்று மருந்துகள் பலவற்றை எடுத்தாய், பல மருத்துவமும் செய்துபார்த்தாய்.

உன் உடல்நிலை தளர்ந்த போதும் உன் உறுதி தளரவில்லை. வீட்டிற்கும் நாட்டிற்கும் பணிசெய்திட நாட்கள் போதாது எனவறிந்து நோயுடன் போராடினாய் உன் போராட்டம் 16 மாதங்கள் நடந்தது. இறுதிவரை நீ போராடினாய்.

அண்ணா நீ ஒரு சிறந்த குடும்பத்தலைவன். மனைவியை, பிள்ளைகளை மிக மிகப் பாசத்துடன் நேசித்த அன்பு மனிதன். அது போலவே தமிழ் மொழியையும், புலம்பெயர் தமிழ் சிறார்களின் தமிழ் மொழிக் கல்வியையும் காதலித்த ஒரு கலைஞன், நீ ஒரு கவிஞன், நனிசிறந்த பேச்சாளன், கருத்துச்செறிவு மிக்க கட்டுரையாளன், பண்புமிக்க பட்டிமன்றப் பேச்சாளன், திறமைமிக்க ஆசிரியன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஊருக்கு உதவிடும் உயரிய உத்தம குணத்தினன். ஒவ்வொருவரும் தம் எழுத்துக்களை புத்தகங்களாக்கி அரங்கேற்றம் செய்கையிலே நீ உன் எழுத்துக்களை சேமித்துக் கூட வைக்காது புலம்பெயர் தமிழ் சிறார்களின் தமிழ் பாடப்புத்தகத்தை தயாரித்து வெளியிட பெரும் பங்காற்றினாய்.

அண்ணா நீ நண்பர்கள் பலருடன் பழகினாய். கொழும்பிலும் - ஜேர்மனியிலும்
அவுஸ்திரேலியாவிலும் பல நண்பர்களைக் கொண்டிருந்தாய். அவர்களுடன்
உண்மை நட்புடன் பழகினாய்.

‘உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல் ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு’:

எனக் கூறுவாய். நீ நண்பர்களுடன் பழகுகையில் வள்ளுவரின் இன்னொரு
குறளின் கருத்துப்படையும் நடந்தாய்.

‘நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல் மிகுதிக்கண்
மேற்சென்று இடித்தற் பொருட்டு’:

இத் தன்மையே பல சாதாரண மனிதர்களிடமிருந்து உன்னைப்
பிரித்துக்காட்டியது.

அண்ணா நீ அமைதியாக உறங்கு. நீ செய்த தர்மம் உன் குடும்பத்தைக்
காக்கும். உன் உள்ளத்து ஆசைகள் நிட்சயமாய் நிறைவேறும். உன் மக்கள்
சிறப்பான நிலை அடைவார்கள். அண்ணியும், பிள்ளைகளும் இழக்கக்கூடாத
பெரும் சொத்தை இழந்தாலும், இறைவனின் அருளால் துன்பத்தில் இருந்து
தம்மை விடுவித்து வாழ்வில் நீ நினைத்த வெற்றிகளைக் காண்பார்கள்.
அவர்களின் மனத்துயரத்தை ஆற்ற எல்லாம் வல்ல முருகக்கடவுள்
கருணைகாட்டுவார்.

அன்புச்சகோதரனே, உன் மேல் உயிரனைய பாசம் கொண்டவள் எம் அன்னை.
அதை சிறுவயதில் அருகில் இருந்து பார்த்தும், இளவயதில் எட்ட இருந்தும்
பார்த்தவன் நான். ஆனால் பாவம், அவரைப் புரிந்தவர் மிகச் சிலர். தலை
மகனை இழந்து தவிக்கும் அவரிற்கு இறைவன் ஆறுதல் கொடுக்கட்டும்.

வேந்தனார் குடும்பத்து ஒளிவிளக்கே, வீறு கொண்ட தமிழின் இளங்கோவே,
ஒரே உதிரத்தில் உதித்த உடன் பிறப்பே, உன் உற்ற சகோதரன் - சகோதரி
நாம் உன் குடும்பத்திற்கு உதவிட முன் நிற்போம். உன் உள்ளத்து ஆசைகளிற்கு
உயிர் கொடுப்போம் கவலையின்றி உறங்கு. மீண்டும் பிறவா பேரின்ப நிலை
கொண்டு எம்பிரான் காலடியில் அமைதி காண். உறங்கு சகோதரனே உறங்கு.
ஒரு நாள் நானும் அங்கு வருவேன். அப்போ சந்திப்போம்.

அன்புடன்

-தம்பி-

அமரர் கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ

அமரர் கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ அவர்களுக்கும் எனக்கும் இருந்த 33 வருட பந்தம் முடிந்து விட்டது என்பதை நினைக்கும்போது இறைவனை வைவதற்கு வார்த்தையின்றி தவிக்கின்றேன். இப்பேற்பட்ட ஒரு அரிய மனிதனோடு இவ்வளவு காலமும் தொடர்பை ஏற்படுத்திய இறைவனை வாழ்த்துவதா அல்லது இந்தத் தொடர்பை நீக்க விடாமல் இடையிலே பறித்தெடுத்த இறைவனை வைவதா? கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ அவர்களது பரீட்சையத்தை, அவர் துடிப்புமிக்க இளைஞராக பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்க வந்த காலத்திலிருந்தே பெற்ற பெரும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவன் நான்.

இலங்கையில், சரித்திரத்தில் அழியா இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்ட தமிழ் மாணவர்களில் இளங்கோ அவர்களும் ஒருவராவார். தரப்படுத்தல் எனும் தகாத திட்டத்தால் பெரும் அநீதி இழைக்கப்பட்ட முதல் கூட்ட தமிழ் மாணவர்களுடன் அன்று இலங்கை உயர் தொழில் நுட்பக் கல்லூரியாக இருந்த, இவர்களுக்காகப் பல்கலைக்கழக வழாகமாக மாற்றப்பட்ட இன்றைய மொறட்டுவ பல்கலைக் கழகத்திற்கு இளங்கோ அவர்கள் பொறியியல் கற்க வந்தபோதுதான் அவரை நான் முதன் முதலில் சந்தித்தேன். அன்று, பிற்காலத்தில் நாங்களிருவரும் சகோதரிகளை மணம் புரிவோம் என்றோ, அல்லது அவரைப் பற்றிக் கட்டுரை எழுதும் தூர்ப்பாக்கியத்திற்கு தள்ளப்படுவேன் என்றோ நான் ஒருபோதும் நினைத்திருக்கவில்லை.

தரப்படுத்தலால் தங்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட பெரும் அநீதியை நினைத்து மனம் துவண்டு விடாமல் தங்களுக்காக உண்டாக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகத்திற்கே புகழ் வாங்கித் தந்த தமிழ் மாணவர்களில் உன்னதமானவர் கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள். மின்சாரவியற் பொறியியலாளராக அதிவிசேட சித்தியடைந்து தான் படித்த பல்கலைக்கழகத்திலேயே விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்து அங்கிருந்து புலமைப் பரிசில் பெற்று ஜேர்மனி மியூனிச் நகர்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று, மியூனிச் பல்கலைக்கழகத்திலேயே பணியாற்றிய பெருமை கலாநிதி இளங்கோ அவர்களைச் சாரும். ஜேர்மனியில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற ஒரு சில வெளிநாட்டவர்களில் இளங்கோ அவர்களும் ஒருவர் என்பது முழுத் தமிழ்-சமுதாயமுமே பெருமைப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

ஜேர்மனியில் கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள் இருந்த காலத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு அவர் ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது. அவர் ஜேர்மனியிலிருந்த காலத்தில்தான் நம்மவர்கள் பெரும் திரளாக அகதிகளாக ஜேர்மனிக்குச் சென்றனர். அந்தக் காலகட்டத்தில்தான் தமிழ், டொச் ஆகிய இரண்டு

மொழிகளிலும் தோச்சி பெற்றிருந்த இளங்கோ அவர்கள் தமிழ் மக்களுக்காக ஜேர்மானிய நீதி மன்றங்களில் பிரசன்னமாகி தமிழ் மக்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு ஜேர்மனியில் புகலிடம் வாங்கித் தந்து அளப்பெரும் சேவை செய்தார். ஜேர்மனியை விட்டு இளங்கோ அவர்கள் அவுஸ்திரேலியாவுக்குச் சென்று 14 வருடங்களாகிவிட்ட போதிலும், அவர் மறைந்தார் என்ற செய்தியறிந்து ஜேர்மனியில் தமிழ் மக்கள் இரங்கல் கூட்டங்கள் வைத்துக் கண்ணீரஞ்சலி செலுத்துமளவுக்கு கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள் ஜேர்மனியத் தமிழ் மக்கள் மனதில் இடம்பிடித்திருந்தார். மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைபவர் ஆவார்.

“செய்யாமல் செய்த உதவிக்கு
வையகமும் வானகமும் ஆற்றல் அரிது” - திருக்குறள்.

உள்ளார், இல்லாதார், கற்றார், கல்லாதார் என்று பாகுபாடு பார்க்காமல் எல்லோருடனும் தானும் அவர்களில் ஒருவராக பழகும் பெரும் பண்பு கொண்டவர் கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள். இந்த நற்பண்பை நான் பலமுறை நேரில் கண்டிருந்தாலும், அவர் மறைந்தார் என்ற செய்து கேட்டு என்னுடன் தொடர்பு கொண்ட பலர் இதைப் பற்றிக்கூறிக் கவலைப்பட்ட போதுதான் எனக்கே இவருடைய இந்த அரிய பெரும் குணம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள் நட்புக்கு இலக்கணமாக வாழ்ந்தவர். தன்னுடைய நண்பர்கள் கேட்காமலேயே ஓடிச்சென்று அவர்களுக்கு உதவி செய்யும் நற்பண்பு கொண்டவர் கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள்.

“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல் ஆங்கே
இடுக்கண் கழைவதாம் நட்பு”

என்ற வள்ளுவரின் வாசகத்தைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர் கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள்.

மின்சாரர் பொறியியலில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று, உலகின் வலிமை மிக்க மொழிகளான ஆங்கிலம், டொச் இரண்டையும் சரளமாகப் பேச, வாசிக்க, எழுதத் தெரிந்திருந்தாலும் கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள் தமிழின்பால் கொண்டிருந்த பற்று அளப்பரியது. மாணவனாக இருந்த காலத்திலிருந்தே தமிழாராய்ச்சி செய்தல், தமிழ்க் கவிதைகள் இயற்றுதல், பட்டிமன்றங்களில் பங்கேற்பது என்பவற்றில் வல்லவராகத் திகழ்ந்தவர் கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள்.

கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள் இலங்கையில் இருந்தபோது எழுதிய கவிதைகளனைத்தும் இலங்கையின் இனக் கலவரங்களால் அழிந்து விட்ட போதிலும் அவர் வெளிநாட்டிலிருந்த காலத்தில் அவர் இயற்றிய

கவிதைகளைப் படித்தால் எப்பேற்பட்ட ஓர் தமிழறிஞனை இழந்து விட்டோம் என்பது எம்மவருக்குத் தெரிய வரும். கலாநிதி இளங்கோ அவர்களின் தந்தையார் வேந்தனார் அவர்கள் அம்மாவைப் பற்றி இயற்றிய கவிதையின் முதல் வரியை இங்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

“காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் வைத்துக் கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா”

எமது வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு நாளும் நடக்கும், நாமெல்லாம் அனுபவித்த, கண்டு களித்த ஒரு நிகழ்ச்சியை தனது பாடலின் முதல் வரியாக அன்று எழுதியிருந்தார் அவரது தந்தையார் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள். புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகுமா? தந்தைக்குத் தான் சிறிதும் இளைத்தவரல்ல என்பதை நிரூபிப்பதைப்போல் கலாநிதி அவர்கள் அப்பாவைப் பற்றி இயற்றிய பாடலில்

தள்ளி நானும் சென்றால்
தானே ஓடி வந்து
அள்ளி எனைத் தூக்கி
அணைத்துக் கொள்ளும் அப்பா

என்றொரு பகுதி வருகிறது.

அவரது மைந்தன் ஆரணன் சிறுவானாக இருந்த காலத்தில், தான் நினைத்ததைப் பெற்றோர் செய்யவில்லை என்று கோபித்துத் தள்ளி நின்ற போதெல்லாம் இளங்கோ அவர்கள் அவனை ஓடிச் சென்று கட்டியணைத்த காட்சிகள் இன்றும் என் கண்களில் நிறைந்து நிற்கின்றது. கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள் பிள்ளைகளின் மேல் வைத்திருந்த பாசமும் அளப்பரியது. பிள்ளைகளுக்காகவே வாழ்ந்தவர் அவர்.

தந்தை மகனுக்காற்றும் உதவி அவையத்து
முந்தியிருக்கச் செயல்

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கை அப்படியே பின்பற்றி வாழ்ந்தவர் அவர்.

கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள் இவ்வுலகில் பூரணத்துவ வாழ்க்கை வாழ்ந்து அமரராகி விட்டார். அவருடைய ஆன்மா சாந்தியுடைய எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திப்போமாக.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தேய்வத்துள் வைக்கப்படும். - திருக்குறள்

இராசரத்தினம் இராச மகேஸ்வரன்
இங்கிலாந்து

அழியாத தமிழாக என்றும் இளங்கோ

ஈழம் பெற்றெடுத்த
இளங்கோவை
இத் தலைநகர்
தத்து எடுத்து ஒரு
பத்து ஆண்டுகள்தான்
அதற்குள்..
எம் தமிழ்
வித்தை எடுத்து
வெளியே வீசிய
தத்தவம் அறியாப்
பித்தர்களாய்
நாம் இன்று

அழகான தமிழை
மேலும் அழகு செய்யும்
ஆற்றல் பெற்றவனே
கலையுலகிற்கும் கல்விக்கும் அப்பால்
இந்நாட்டில்
பழகும் மொழியாய்
செந்தமிழ் ஆகிடும்
விந்தை நிகழும் என
சிந்தை கொண்டுழைத்தாய்
தமிழ் வேரடியில்
நீ இட்ட உரம்
அழகு தமிழை இந்த மண்ணில்
அகலப் பரப்பியது

செந்தமிழில் பேசும்
திறனறியாப் பெருமையுடன் பாதியில்
வந்த மொழியின்
வடிவையும் கெடுக்கும்
அந்த நாளைய
விந்தைமிகு
மேடை பேச்சுகளிற்கு
விடுதலை கொடுக்க
உன்தன் தமிழும்
உதவியதே

பதமாக பிரித்தெடுத்த
பலாச்சுளைகளை ஒத்த
விதமான சுவையோடு
விளக்கம் தெளிவுடன்
இதமாக எழும் உன் குரல்
இந்த மாநகரின்
திக்கெங்கும் இன்றும் எதிரொலிக்கும்

இவன் இங்குற்றிருக்க
என்ன தவம் செய்தோமென
பைந்தமிழை பயிலுவோர்
சிந்தை மகிழ்ந்திருக்க
இடியென வந்து
இறங்கியது ஓர் செய்தி
இனி அவர் இல்லை
என்றாகியது.

தமிழ் மீது கொண்ட
காதலே கவசமாக
கடைசிச் சமரிலும்
கோழையாய் மண்டியிடாது
வீரமுடன் போரிட்டான்
வேந்தனார் இளங்கோ
காலனே கடைசியில் வென்றான்
ஆனாலும்
தோற்றது தமிழென துவண்டுவிடலாமா?
அன்று நீ இட்ட நீரில்
இன்று பூத்துக் களியும்
பொங்கு தமிழ்
நாளை ஓர் விருட்சமாய்
வீறுடன் வளர வகை செய்வோம்
அந்த விருட்சத்தின்
ஆணி வேரில்
உன் நாமம்
என்றும்
அழியாமல் பதியும்
வழி செய்வோம்.

அ.சந்திரஹாசன்

அன்புள்ள இளங்கோ!

இப்பொழு தெல்லாம் காலை பத்து மணியளவில் எனது அலுவலக ரெலிபோன் மணியடிப்பதில்லை. காரணம் அது உனது அழைப்பாக இருந்தது. அதேபோல மாலை மூன்று மணியளவில் நான் உன்னுடன் தொடர்பு கொள்வேன். எனது குரலைக் கேட்பதற்கு முன்பே சரியாக ஊகித்து “என்ன ஸ்ரீ....?” என்பாய். இவ்வாறு தினமும் இரு தடைவகள் பேசிக் கொள்வோம். இருப்பினும் பேசுவதற்கு எம்மிடையே நிறைய விசயங்கள் இருந்தன. “ஊர்ப் பெண்டுகள் தோத்துப் போவினம்” என சத்தியாவும் கலாவும் பரிகசிப்பது நாம் அறியாததல்ல! எந்த விசயத்தையும் மனம்விட்டுப் பேசக்கூடிய ஒருவன் எனக்கு நீயாகத்தான் இருந்தாய்.

கல்வி, கலை, இலக்கியம், சமூகம், அவை சார்ந்த சிக்கல்கள், நாட்டு அரசியல், வானொலி, குடும்பம், பிள்ளைகள் உறவினர்கள் என பலதும் – பல கோணங்களில் பேசிக்கொண்டோம். எமது உரையாடல்கள் ஆழமாகவும் அர்த்தமுள்ளதாகவும் இருந்தன. இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலான நடப்பு எங்களுடையது. இக்கட்டான நேரங்களில் எல்லாம் நாம் ஒருவருக்கொருவர் தோள் கொடுத்தோம். இதனால்தான் என்னவோ நாம் சேர்ந்து செய்த விசயங்கள் எதுவுமே சோடை போனதில்லை.

நீயும் நானும் பேர்ளினில் (Berlin) ஒன்றாக சமைத்து சாப்பிட்டது, உனக்கு பெண் பார்த்தபோது அது பற்றி நாம் அடிக்கடி பேசிக்கொண்டது, திருமணமான புதிதில் நீயும் கலாவும் எனது மகன் ஐங்கரனுக்கு பல்லுக் கொழுக்கட்டை கொட்டியது, ஆரணன் வயிற்றில் இருந்தபோது நோ எடுத்தவுடன் அம்புலன்ஸிற்கு ரெலிபோன் செய்யாமல் எனக்கு அறிவித்தது. பின்பு பல காலம் பல்வேறு கல்வி, கலை இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டது என பல்வேறு நிகழ்வுகள் தினமும் மனதில் படமாக ஓடுகின்றன. உண்மையில் நான் தனித்து விடப்பட்டதான வெறுமையை இப்போது உணர்கின்றேன்.

சென்ற கார்த்திகை மாதம் நான் தொழில் நிமிர்த்தம் வெளியே செல்லும்போது “நீ திரும்பி வரும்போது நான் இருக்க மாட்டேன்” எனக் கூறி விடைபெற்றாய். பூதவுடலாக உன்னை நான் காணாததும் நல்லதுதான். ஏனெனில் என்னுள் நீ பூரணமாக வாழ அது உதவி செய்கிறது. உண்மைதான்! என்னுள் நீ இறக்கவில்லை.

இப்படிக்கு

அன்புடன் உனது

ஸ்ரீ

அமரர் கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ

அவுஸ்ரேலியாவில் வாழ்ந்து தாம் ஆற்றிய பணிகளால் தமிழ் மக்களது உள்ளத்தில் இடம் பெற்றுள்ள கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ அவர்கள் இன்று எம்மிடையில்தலை. எனினும் அவர் எண்ணங்களும் கருத்துக்களும் என்றும் எம்மிடத்திலே நிலைத்து நிற்கும் என்பது திண்ணம்.

ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு

என்ற பொய்யா மொழிப் புலவர் வள்ளுவரின் வாக்கிற்கு எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்தவர் கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. இவர் ஒரு சமூக சேவையாளர். மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றவர். தமிழ்ப்பணிக்குத் தன்னை முற்றிலும் அர்ப்பணித்து உழைத்தவர். அன்னாரின் இழப்பு ஈடு செய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும்.

காலஞ்சென்ற எனது தந்தையார் சித்தாந்த வித்தகர் மு. இளையதம்பி அவர்களும், காலாநிதி இளங்கோவின் தந்தையார் அமரர் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருவரையொருவர் நன்கு அறிந்த நண்பர்களாயிருந்தனர். இருவரும் தமிழ், சமயம் சம்பந்தமாகத் தமது கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளுவதுண்டு. கலாநிதி இளங்கோவும் எமது சகோதரர் பேராசிரியர் அம்பிகைராஜாவும் யாழ் இந்துக் கல்லூரியிலும் பல்கலைக்கழகத்திலும் ஒன்றாக கல்வி பயின்றவர்கள். நீண்ட நாட்களின் பின் சிட்னியில் சந்தித்தபின் இரு குடும்பத்தவர்களும் நெருங்கிய நண்பர்களாயினர். இவ்வாறாக நன்கு பழகிய குடும்பத்திலுள்ள ஒருவரை இறைவன் சீக்கிரமாகவே எடுத்துச் சென்றமையால் நாம் அனைவரும் ஆழ்ந்த துயரத்தில் மூழ்கியுள்ளோம். எனது குடும்பத்திலுள்ள அனைவரது சார்பில் இந்த அஞ்சலியைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

கலாநிதி இளங்கோ அவர்களின் மறைவினைக் கேட்டுத் துயரக்கடலில் மூழ்கிய தமிழ்ச்சமூகம் இன்னும் ஆழ்ந்த கவலையிலிருந்து மீளவில்லை.

எண்ணிய முடித்தல் வேண்டும்
நல்லவே எண்ணல் வேண்டும்
திண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும்
தெளிந்த நல்லறிவு வேண்டும்

என்று மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் வகுத்த இலக்கணத்திற்கமைய வாழ்ந்து காட்டியோர் நம்மில் மிகச் சிலரே. தாயகத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து வந்து சி்ட்னி நகரில் அவ்வாறு வாழ்ந்து காட்டிய ஒருவர் கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள். பொறியியலாளராக இருந்த போதிலும் தமிழ் மொழி மீது இவர் கொண்டிருந்த பற்றும், தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்காக ஆற்றிய தொண்டுகளும் அளவிட்டுக் கூற முடியாது. கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள் சி்ட்னியில் உள்ள தமிழ்க் கல்வி நிறுவனங்களுடனும் ஏனைய நிறுவனங்களுடனும் நேரடியாக தொடர்புகொண்டு அவற்றின் வளர்ச்சிக்காக உழைத்தவர். தமது பேச்சு வன்மையால் அனைவரையும் ஈர்த்தவர். அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் தமிழ்ச் சிறுவர்கட்கு ஏற்றவகையில் தமிழ்ப்பாடப் புத்தகங்கள் தயாரிப்பதில் பெரிதும் ஈடுபட்டவர்.

HSC பரீட்சைக்கு தமிழும் ஒரு பாடமாக அங்கீகரிக்கப்படுவதற்கு இவர்கள் எடுத்த முயற்சிகள் இவரது தமிழ்த் தொண்டிற்கு சிகரம் வைத்தாற் போல் அமைந்தது. ஹோம்புஸ் தமிழ்க்கல்வி நிலையத்திற்கு கலாநிதி இளங்கோ அவர்களின் பங்களிப்பு கடந்த 10 வருடங்களாக இடம் பெற்று வந்தது. HSC வகுப்பிற்குத் தமிழ்ப்பாட ஒருங்கிணைப்பாளராகக் கடமையாற்றி மாணவர்கள் சிறந்த பெறுபேறுகள் பெறுவதற்கு ஊக்குவித்தவர். தமிழ் பயிலும் மாணவர்கள் நல்லதொரு ஆசானை இழந்து தவிக்கிறார்கள்.

ஹோம்புஷ் தமிழ்க் கல்வி நிலையத்தில் கடந்த 8 வருடங்களாக அதிபராகக் கடமையாற்றியபோது கலாநிதி இளங்கோ அவர்களுடன் உரையாற்றும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு ஏற்பட்டது. ஒவ்வொருவரும் தம்மிடம் இருக்கும் ஆற்றலை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என அடிக்கடி என்னிடம் கூறி உற்சாகமூட்டுவார். எம்மால் இயன்றவகையில் இளம் சந்ததியினரிடையே தமிழ் மொழி, தமிழ்க் கலாசாரம், தமிழ்ப் பழக்க வழக்கங்கள் என்பனவற்றை வளர்ப்பதற்கு முயற்சிகள் எடுக்கப்பட வேண்டும் எனப்பல ஆக்க பூர்வமான ஆலோசனைகளை எடுத்துரைப்பார். சி்ட்னியில் இருந்து வெகு தொலைவில் வாழ்ந்திருந்த போதிலும் தவறாது சனிக்கிழமைகளில் சி்ட்னிக்கு வந்து தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்கு தமிழ் மொழியை இலகுவான முறையில் எவ்வாறு கற்பிக்கலாம் என்ற முயற்சியில் ஈடுபடுவார். தமிழ் மொழியில் கலாநிதி அவர்கட்கு இருந்த ஆழ்ந்த பற்றினை எண்ணி நான் வியப்படைவது உண்டு.

ஆசிரியர்களுக்குப் பட்டறைகளை நடாத்திக் கற்பித்தலில் புதிய முறைகளை எவ்வாறு கையாளலாம் எனத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறும் ஆற்றல் இருந்தது. ஹோம்புஷ் தமிழ்க் கல்வி நிலையத்திற்கு மட்டுமல்லாது ஏனைய கல்வி நிறுவனங்களுக்கும் அவரது பங்களிப்பு இருந்தது எனலாம். சி்ட்னி வாழ் தமிழ்ச்சமூகம் நல்லதொரு தமிழ்த் தொண்டனை இழந்து தவிக்கின்றது.

நமது உயிரும் உடலும் வெவ்வேறான பொருட்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. உயிரானது அழிவில்லாதது. உடம்பானது அழியும் தன்மையது. இதுவும் நாமறிந்ததே. அழிவில்லாத உயிரானது எண்ணரிய உடம்புகளிலே தங்கியிருந்து அனுபவம் பெற்றுத் தூய்மையடைந்து, என்றும் அழியாப் பரம்பொருளின் பாதங்களைச் சேர்ந்தடைந்து மீண்டும் பிறவாத நிலை எய்தும் என்பது சைவ சமயக் கொள்கை. இக்கொள்கையின் படி இறப்பின் தொடர்பே பிறப்பாகின்றது. ஆகவே ஒருவர் இறந்து விட்டார் என்று நாம் அறியும் போது, அவர் மறைந்து விட்டார், அவருடைய தொடர்பு அற்றுப் போய் விட்டது எனக் கருதக்கூடாது. அவர்கள் நினைவாக நாம் நற்கருமங்களைச் செய்தல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் அவ்வுயிர்க்கு நமது செயல்களின் பெறுபேறுகள் சேர இடமுண்டு. அவ்வாறே கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ அவர்கள் விட்டுச் சென்ற பணியைத் தொடர்ந்து ஆற்றுவதே அன்னாருக்கு நாம் செய்யும் உயர்ந்த அஞ்சலி. இவர்களது பிரிவால் துயருறும் குடும்பத்தினர்க்கு ஆழ்ந்த அநுதாபங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“கடமையைச் செய், பலனை எதிர் பாராதே” என்ற கீதா வாசகத்திற்கிணங்க வாழ்ந்த கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ அவர்களின் ஆன்மா சாந்தி அடைய எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் புரிவானாக.

திருமதி கனகாம்பிகை ஜெகநாதன்.

மாவெரும் இழப்பு ! ஈடு செய்வதரிது !

டாக்டர் வேந்தனார் இளங்கோ கடந்த 22ஆம் திகதி சனியன்று மறைந்ததாக நண்பர் ஒருவர் கூறியபோது, அந்நிகழ்ச்சி இவ்வளவு கெதியில் வரவேண்டுமோ என்று அங்கலாய்ந்தேன். இருதய அடைப்புகளுக்கான சிகிச்சை செய்து, மீண்டும் இயங்கத் தொடங்கியபோது, இளங்கோ வீட்டுக்குத் தொலைபேசி எடுத்தேன். இளங்கோ அங்கே இல்லை. கலாதான் தொலைபேசிக்கு வந்தார். அவர் இளங்கோ மருத்துவ மனையில் இருப்பதாகக் கூறினார். அப்பொழுது காலனுடைய பாசக்கயிறு பற்றத் தொடங்கிவிட்டது என்று நினைக்கவே இல்லை. இளங்கோ எல்லோருக்கும் தன்னிலையை பற்றிப் பயப்படாது துணிச்சலை அளித்து வந்தார். நோயினை இனங்கண்டு பிடித்ததையடுத்து, அவர் தொலைபேசி மூலம் செய்தி கூறியபோது நான் திகைத்தேன். ஆனால் அன்று அவர் எங்களுக்கு நம்பிக்கை அளித்தார். அந்தமாதிரி நடந்துகொள்வதைக் கடைசிவரை அவர் நிறுத்தவேயில்லை என்றே ஏனையோர் மூலமும் அறியமுடிந்தது.

இளங்கோவை அவர் கட்டுபெத்தை வளாகத்தில் மாணவராக இருந்த காலம் முதலாக அறிவேன். அது முப்பதாண்டுகளுக்கு முற்பட்டது. அப்பொழுது அவர் தம் தங்கை தமிழரசியை எமது வெள்ளவத்தை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து அறிமுகம் செய்தார். தமிழரசி களனிப் பல்கலைக்கழகத்திலே அப்பொழுது தமிழை விசேட பாட நெறியாகப் பயின்று கொண்டிருந்தார்.

இளங்கோவைப் பின்பு சத்திக்கும் பேறு, அவுஸ்திரேலியாவிலேதான் கிடைத்தது. தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடம், அங்குள்ள பாடவிதானம், தமிழைப் பல்கலைக்கழக அனுமதிக்குரிய பாடமாக வைத்தல் போன்ற விடயங்களைச் சிந்திப்பதற்கு எம்மை அவர் சந்திப்பது வழக்கமாக இருந்தது. இளங்கோவின் பெருமுயற்சி இன்றேல் நியூ சவுத்வேல் நாட்டிலே தமிழை எச். எஸ். சி. க்குப் பாடமாக அமைத்திருக்க முடியுமோ என்பது தெரியவில்லை. தாம் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்திலே ஏற்பட்ட தடைகளையோ, அவமானங்களையோ அவர் சிறிதும் பொருட் படுத்தவில்லை. அவர் சாதனைகளைப் பிறர் உரிமை கொண்டாடியபோது கூட அவர் சிரித்து மழுப்பி விடுவார்.

அவுஸ்திரேலியாவிலே தமிழ் உணர்வுகளுக்கு முதன்மை தந்து – அவ்வுணர்வுகளைப் பேணக் கூடியவர்களை மதித்து – அவர்களையும் அணைத்துக்கொண்டு, முன்னேறி வெற்றி கண்டவர் அவர். இன்று அவர் இல்லையென்று சொல்லும் போது, பெரும் இடைவெளிதான் உணரப்படுகிறது.

நண்பர் கைலாசம் (பேராசிரியர் க. கைலாசபதி) டாக்டர் வித்தியும் (பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்) கொழும்பிலே மறைந்தபோது அடைந்த பேரிழப்பினை, அந்நிய மண்ணிலே, அனாதரவாக, பரதேசியாகத் திரியும்போது, இளங்கோவின் மறைவு மீண்டும் முன்தள்ளிக் கொண்டு வருகிறது. மாபெரும் இழப்பு! ஈடு செய்ய முடியாதது!

தம்மளவிலே இளங்கோ கவியாற்றல் மிக்கவராகத் திகழ்ந்தார். அவருடைய கவிதைகள் பேச்சோசைப் பண்புடையனவாகத் திகழ்ந்தபோதும் யாப்பமைதிகளுக்கு உட்பட்டு நடை பயின்றன. காட்டாறாக ஓடி விடாமல், அணைக்குள் ஆடியோடி அழகு செய்வன. இளங்கோ சிறுவர் இலக்கியத்திலும் அக்கறையுள்ளவராகக் காணப்பட்டார். சிறுவருக்கான கவிதைகள் மட்டுமன்றி ஓரங்க நாடகங்களும் இயற்றியுள்ளார். அவர் மேடைப் பேச்சிலும் கவியரங்கிலும் சோபித்ததைக் கண்டிருக்கிறோம். அவரை நாம் கடைசியாகக் கண்டது, தமிழ் மூத்த பிரசைகள் சங்கத்தினர் நடாத்திய கவியரங்கிலேதான். அதன் பின்பு அவரைக் காணும் வாய்ப்போ வசதியோ எமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

தமிழுக்காக விரும்பி உழைத்த தமிழ் மகனை இழந்துவிட்டோம். அவர் ஞாபகத்தினைப் போற்றி, அவர் ஆத்ம சாந்திக்காக வேண்டுவோம். கலாவுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இனபந்துக்களுக்கும் எம்மால் ஆறுதல் கூறமுடியுமா? எல்லாம் வல்ல இறைவன் அவர்களுக்குப் பக்க பலமாக நின்று இக்கட்டான இக்கட்டத்திலே அவர்களை வழிநடத்தி உதவவேண்டும் என்று இறைஞ்சுவோம்.

- டாக்டர் பொன். பூலோகசிங்கம்

இதய அஞ்சலி

கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ

கூடி வாழ்ந்த நண்பனே!

ஓடிச் சேவைகள் எமக்கே செய்தாய்
நாடித் தமிழ் நாளும் வளர்த்தாய்
வாடிப்போன வேளையில் எம்மை
தோளைக் கொடுக்கும் துணையாய் நின்றாய்
தேடிவந்தது ஏன் உனக்கொரு சா

அகதி முகாம் வாழ்விலும்
ஆதரவுக் கரம் தந்தாய்
அன்பு முகம் காட்டியதால்
அனைவரையும் வசம் கொண்டாய்
அடுத்தவர்க்கு உதவுதலே
ஆனந்தம் உனக்கென்றாய்

பழக்கம் இல்லா டொச் மொழியை
படித்தே பெரும் பண்டிதன் ஆனாய்
பைந்தமிழர் சேவை நாடி
மொழிபெயர்ப்பாளனும் ஆனாய்
பலபேர்க்கு உதவும் உன்னை
பரமன் விரைவயர் அழைத்ததேனோ?

சொத்தென உனக்கொரு துணையிருக்க
முத்தமிழாய் பிள்ளைச் செல்வம் இருக்க
சுற்றி உனக்காய் நண்பர் இருக்க
கத்திக் கதறுவார் என்றறிந்தும் நீ
இத்தனை பந்தமும் விட்டெறிந்தே
சத்தமில்லாமல் சென்றதேனோ?

செந்தமிழ் மன்றங்கள் செய்தவன் நீ
பைந்தமிழ் கோவில்கள் அமைத்தவன் நீ
தாய்த்தமிழ் ஆராச்சி செய்தவனும் நீ
வந்த நாட்டில் கண்டுபிடிப்பு செய்தவனும் நீ
தமிழ் மொழியில் பற்றாளன் ஆனவனும் நீ
தவித்து நிற்கும் உறவின் பற்றை மறந்ததேனோ நீ

நிரந்தரம் இல்லா வையகவாழ்வில்
நிரந்தரம் தேடும் மானிடர் நடுவில்
எதையும் கொண்டு வந்ததும் இல்லை
ஏதும் கொண்டு செல்வதும் இல்லை
இயற்கையின் முடிவை ஏற்பதே நிம்மதி
இறைபாதம் நீ சாந்திபெற வேண்டுகின்றோம்

மீளாத்துயரில் வாடும் முன்சன் நண்பர்

சனிக்கிழமை இரவு...

அரைகுறைத் தூக்கத்தில் மூளை உழன்று கொண்டிருந்த வேளையில் இன்பத்தமிழொலி வானலைகளில் அறிவிப்பாளரின் கவலை தோய்ந்த குரல் கேட்டது. - "Dr இளங்கோ காலமானார்....."! தூக்கம் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து கொள்ள எழுந்து உட்கார்ந்து வானொலியின் குரலை உயர்த்தினேன்.

ஒரு மருத்துவனாக, இது நடக்கும் என்று நான் எப்பவோ எதிர் பார்த்ததுதான். எனினும் 'இறந்து போனார்' என்ற நிஜம் மனத்தை இடித்தபோது பெரிதாக ஒரு வலி இதயத்தை கவ்விக் கொண்டது. அடுத்த சில மணித்தியாலங்களில், வானலைகளில் பலர் வந்து இளங்கோவைப் பற்றி பேசினார்கள் - பத்து வயதிலிருந்து 70 வயது வரைக்கும்! எல்லோருடைய குரலும் உடைந்து போயிருந்தது. 'தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக'.... என்ற வள்ளுவரின் வாக்கு நினைவுக்கு வந்தது. இந்த ஐம்பது வயதுகளுக்குள் இந்த மனிதர் சாதித்திருக்கிறாரா? இத்தனை இளைஞர்களின் மனத்தை இவரால் எப்படி கவர முடிந்தது?

தமிழனாக இவர் தமிழுக்கு செய்திருந்த தொண்டு எவ்வளவு அளப்பெரியது? எவ்வளவு ஒரு பெரிய மனிதரை நமது சமுதாயம் இழந்து விட்டது என்ற யதார்த்தம் நெஞ்சில் உறைந்தது. அப்படிப்பட்டவரை இந்த நோயிலிருந்து காப்பாற்ற முடியாமல் போய்விட்டதே என்ற ஆதங்கமும் மனத்தை ஆக்கிரமித்தது.

..... இளங்கோவை எனக்கு கடந்த ஓர் ஆண்டு காலமாகத்தான் தெரியும். அதுவும் துரதிஷ்டவசமாக doctor என்ற முறையில்தான் நான் அவரை முதலில் அறிந்தேன். ஆனால் அந்த கஷ்டமான, இக்கட்டான சந்திப்பிலும் கூட அவருடைய அமைதி, பண்பான பேச்சு, நடப்பதை கிரகித்துக்கொண்டு அடுத்த ஆக்கபூர்வமான முடிவுகள் - எல்லாமே மிகவும் பிடித்துப் போயின. இப்படி ஒரு மனிதருக்கு வந்த இந்த நோயை முற்றாக குணப்படுத்த முடியாத இயலாத்தன்மை பெரியதொரு விரக்தியையும் தந்தது.

அடுத்து வந்த மாதங்களில் இளங்கோவை பல முறைகள், அவருடைய குடும்பத்தாரோடு Westmead Hospital இல் சந்தித்திருக்கிறேன். பல விடயங்களைப்பற்றி பேசியிருக்கிறோம். ஒவ்வொரு முறை அவரைச் சந்தித்தபோதும் அவரில் நான் வைத்திருந்த மதிப்பும் மரியாதையும் பன்மடங்கு உயர்ந்து என்னமோ உண்மை. அட..... இவரை எனக்கு முன்னமே தெரியாமற்

போயிற்றே... இருவருக்குமே பிடித்த விடயங்களை முக்கியமாகத் தமிழைப் பற்றி எவ்வளவோ பேசியிருக்கலாமே என்று எண்ணி நொந்திருக்கிறேன்.

இளங்கோவின் குடும்பத்தினர் அவரிடம் காட்டிய பரிவும் கரிசனையும் பலமுறை கண்ணைக் கலங்க வைத்திருக்கின்றன. அந்த பாசமான குடும்பத்துக்கு பல முறைகள் கேட்க விரும்பாத செய்திகளை மட்டுமே கொடுக்க நேர்ந்த கொடுமைக்கு இறைவனை நொந்து கொள்கிறேன்.

இளங்கோவின் மறைவு தமிழருக்கு, முக்கியமாக அவுஸ்திரேலிய தமிழ் சமுதாயத்திற்கு ஒரு பெரிய இழப்பு. எனினும் அவர் தொடக்கி வைத்த தமிழ்ப் பாடசாலைகள் இயங்குமட்டும், பல இளசுகளின் நாக்குகளில் தமிழ் புரளுமட்டும், அவருடைய புகழ் என்றும் அழியாது.

இந்த மாமனிதரோடு கடைசி நேரமாவது பழக வகை செய்த கடவுளுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

அமரர் இளங்கோவின் ஆத்மா சாந்தியடைய என்னுடைய பிரார்த்தனைகள்.

- ஜெ. ஜெயமோகன்

தமிழ் ஊழியம் பற்றிய எனது பார்வையில் 1948ம் ஆண்டில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. அவ்வேளையில் வித்துவான் வேந்தனாரை பரமேஸ்வரன் கல்லூரியில் சந்திக்க நேர்ந்தது. பண்டிதமரபிலே வந்த அவர், முன்னைய பண்டிதர் மரபு பரப்பிக் கொண்டிருந்த வைதீகக் கருத்துக்களை தகர்க்கும் முன்னணிச் சமரணாய்ச் செயற்பட்டார். மரபிலே காலூன்றித் தமிழ்க் கவிதைக்கு புதிய நெகிழ்ச்சியை உபகரித்தார். அவரால் தமிழ் செழுமையுற்றது. நானும் தமிழிற் செழித்தேன்.

அறுபதுகளிலே கட்டுபத்தை பொறியிற் கல்லூரியிலே பயின்ற தமிழ் இளைஞர்கள் தமிழ்க் கலை - இலக்கியத் துறைகளிலே புதுசுகள் சாதிக்கத் துடித்தார்கள். அவ்வாறு எழுச்சி கொண்ட இளைஞர்களில் ஒருவர் இளங்கோ. அந்தக் காலத்தில் நான் தீவிர மார்க்ஸியப் பிரசாரகனாயும் வாழ்ந்தேன். ஆனால், இளங்கோ என்றும் இளைஞர் சமரசத்திற்கு இடமளிக்காத தீவிர தமிழ் உணர்வாளராய்த் திகழ்ந்தார். கொழும்பிலும், மட்டக்களப்பிலும் இரண்டு மேடைகளிலே எதிர் எதிர் அணிகளிலே இருவரும் பேசியது இன்றும் பசுமையாக நினைவில் இருக்கிறது. எதிர்வாதம் செய்த அந்த இளைஞர் இளங்கோ என் தமிழ் ஆதர்ஸங்களுள் ஒன்றாக வாழ்ந்த வேந்தனாரின் மகன் என்பது அறிந்து மகிழ்ந்தேன். அவர் வாதத்திற்காக என்னை எதிர்த்துப் பேசவில்லை. தான் பூண்டிருந்த விசுவாசங்களின் ஒவியாகவே பேசினார். இந்தத் தன்னம்பிக்கையும் விசுவாசமும் என்னைக் கவர்ந்தன.

காலங்கள் மாறின. திசைகள் மாறின. மாமாங்கங்கள் கழிந்தன. மீண்டும் இருவரும் சிட்னியிலே சந்தித்தோம். நான் பிணைத்துக் கொண்ட தமிழ் ஈடுபாடுகளிலே அவரும் இணைந்தார். இந்த இணைப்புக் பாலமாக அமைந்தவர் கலாநிதி ஆ.சிகந்தராஜா. அவ்விருவரும் ஜேர்மன் நாட்டிலே நண்பர்களாக வாழ்ந்த வரலாற்றினை கந்தராஜா சொல்லக் கேட்பது மிகச் சுவாரஸ்யமாக இருக்கும்.

சிட்னி தமிழ் அரங்கக் கலைகள் + இலக்கியப் பவர் என்னும் பெயரிலே தமிழ் அவுஸ்திரேலியர்களின் முன்னெடுப்பிற்கான ஒரு நிறுவனம் என் நெறிப்படுத்துதலில் நிறுவப்பட்டது. அதன் செயற்பாடுகளில் தேக்கம் ஏற்பட்ட ஒரு கால கட்டத்தில், அதன் தலைமைப் பதவியை ஏற்று, புதிய வீறுபாய்ச்சிய அந்தக் காலங்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

அவுஸுரேலியாவில் வாழும் தமிழ்ச் சிறார் தமிழ் கற்பதற்கான தமிழ் பாட நூல் வரிசை ஒன்று எழுதப்படல் வேண்டும் என்கிற திட்டம் செயலுருப் பெற்றுள்ளது. இந்த நூல்களின் வரிசை சிறப்பாக வருவதற்கு கவிஞர் அம்பிக்கு

அடுத்ததாக, அதிகமான உழைப்பினை அர்ப்பணித்தவர் பாடநூலாக்கக் குழுவின் தலைவராகப் பணியாற்றிய கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ என்பது உண்மை. அதனைக் கணினியிலே வடிவமைப்பதிலும், அதற்கான பயிற்சிகளைத் தயார் செய்வதிலும் அவர் ஊன்றிய அக்கறை பிரமிக்க வைப்பன. அந்த உழைப்பு ஒரு தவம். அதனைத் தமிழ்ச் சிறாருக்காகவே அர்ப்பணித்தார்.

அவர் சிட்னியின் தென்பால் தூரத்திலிருந்தே வொலன்கொங் பல்கலைக்கழகத்திலே பணியாற்றினார். அங்கிருந்து சிட்னிக்கு வந்து போவதற்கு பயண நேரம் சுமார் முன்று மணி நேரமாகும். இருப்பினும், இந்தப் பயணச் சிரமங்கள் அனைத்தையும் ஒதுக்கித் தள்ளி, சிட்னியிலே நடைபெறும் அனைத்துத் தமிழ் கலை - இலக்கிய நிகழ்வுகளிலும் அவர் குடும்ப சமேதரராய்க் கலந்து கொள்ளுதலைத் தமது கடமையாக்கியே வாழ்ந்தார்.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகள் பலவற்றிலும் தமிழ்ச் சேவை என்று சொல்லித் தமக்கு ஒரு சமூக அந்தஸ்து சம்பாதிப்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு பலர் வாழ் கிறார்கள் . அவ்வாறே அவுஸ்திரேலியாவிலும் தமிழ் ஈடுபாடுடையவர்களாக நடிப்பவர்கள் பலர். ஆனால், கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ அவர்களின் தமிழ் ஈடுபாடு சத்தியமானது, தன்னலமற்றது. வேறு எந்தப் பிரதியுபகாரங்களையும் நத்தாது அவர் ஆற்றிய தமிழ் ஊழியம் இன்றும் என்னைப் பிரமிப்பில் ஆழ்த்திக் கொண்டே இருக்கிறது. அவருடைய மரணம் தற்பற்று அறுத்த, வாலாசித்த தமிழ் ஊழியத்தைத் தமது வாழ்வாகவும் மூச்சாகவும் கொண்ட ஒரு தமிழ்ப் பற்றாளரை, பக்திமயமான ஒரு தமிழ் ஆராதனையாளரை நம்மிடமிருந்து பறித்துவிட்டது. அவுஸ்திரேலியா வாழ் தமிழ் மக்களுடைய தமிழ்ப் பரப்பின் முன்னேற்றம் இளங்கோவின் பிரிவால் முட்டுப்பட்டு நிற்கின்றது. வேந்தனாரின் தமிழ் நேசிப்பினை என்றும் தக்க வைத்த அந்த இனிய இளங்கோவின் நினைவுகள் தமிழ் அவுஸ்ரேலியர் வாழ்விலே என்றும் நின்று நிலவுதல் வேண்டும். அதுவே அவருக்கான நிறைவான அஞ்சலி.

S. பொன்னுத்துரை

தந்தை வாழிவந்த மைந்தன்

ஈழத் தமிழர்களிடையே யாழ்ப்பாணம் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்களைத் தெரியாதவர்கள் மிகக் குறைவென்றே சொல்லாம். அதேபோன்று அவுஸ்திரேலியத் தமிழர்களிடையே, அவருடைய மகன் கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ அவர்களைத் தெரியாதவர்கள் பலர் இருக்க முடியாது என்றே சொல்ல வேண்டும். வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள், அவருடைய காலத்தில் சிறந்த தமிழ் அறிஞர், பெருமைக்குரிய பேச்சாளர், அதற்கு மேலாகச் சிறந்த தமிழ் பற்றாளர்.

தந்தை அடிஒற்றி வந்த கலாநிதி வேந்தனார் அவர்களும், சிறந்த தமிழ் வல்லோன், துடிப்பான கவிஞர், இனப் பற்றாளர், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இன்முகங் கொண்ட பண்பாளர். குறை கண்ட இடத்து அஞ்சாது இடித்துரைத்தும், நிறைவு கண்டபோது கரவாது பாராட்டியும், மெச்சியும் சமூகசேவை செய்த ஒரு நல்ல மனிதர்.

அண்மையில் அவர் சிவபதமடைந்த செய்தி, சிட்னியில் வாழும் தமிழ் மக்களை ஒரு பெரும் துயரத்தில் ஆழ்த்தியது. பள்ளி மணவர்களும், ஆசிரியர்களும், பல்கலைக் கழக அறிஞர்களும், நண்பர்களும், குடும்பத்தினரும் ஆற்றொணாத துயரில் வாடி ஆடிப்போயினர். காரணம் ஒன்று, அவரது இளவயது மரணம். மற்றது அவர் தமிழ் சமுதாயத்துக்குச் செய்துவந்த சேவை தடைப்பட்டுவிட்டதே என்ற ஏக்கம்.

இளங்கோ அவர்களுடைய பன்முகப்பட்ட சேவைகளைப் பலரும் அறிவர். இருந்தாலும் அவருடைய பொதுச் சேவைகளில் இரண்டைமட்டும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஒன்று நியூசவுத் வேல்ஸ் மாநிலத்தில் உயர்கல்வித் தராதர வகுப்புக்குத் தமிழை ஒருபாடமாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியாகும். இளங்கோ அவர்கள் இம்முயற்சியைப் பெறுப்பேற்ற பின்னர் செயற்பாடுகள் மிகுந்த வேகமாகச் சென்றது. அதற்குரிய அமைப்புத் திட்டங்களை வகுத்து, நிறைவாக அந்த முயற்சியை வெற்றி பெறச் செய்தார். இதனால் பல பள்ளி மாணவர்கள் பயன் பெற்றார்கள்.

மற்றது நியூசவுத் வேல்ஸ் மாநிலத்தின் தமிழ் பாடசாலைகளின் கூட்டமைப்பினால் வெளியிடப்பட்ட தமிழ் பாடநூல்களுக்கான குழுவில் கடமையாற்றிய சேவை. இது தொடர்பாக இளங்கோ அவர்களுடன் பணியாற்றும் வாய்ப்பு எனக்கும் கிடைத்தது. அத்தருணங்களில் இளங்கோ

அவர்களுடைய செயற் திறனை நேரடியாக நான் கண்டேன். எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியின் குறிக்கோள் பங்கப்படாதிருக்க சகலரையும் ஒன்று கூட்டி, தேவையான போது, தேவையான விளக்கங்களையும், ஆவணங்களையும் வகுத்துத் தொகுத்து அப்பணியைப் பாராட்டுக்குரிய வகையில் நிறைவேற்றினார். கிழமை தோறும் நெடுந் தொலைவு பிரயாணம் செய்து இப்பணிகளை அவர்கைமாறு கருதாமல், உடல் நலத்தையும் பொருட்படுத்தாது நிறைவேற்றியதை நினைத்தால் கண்கள் கலங்காமல் இருக்க முடியாது.

நமது சமதாயத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்த வேந்தனார் இளங்கோ அவர்களை நமது சமுதாயம் மறவாதிருக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளது. அன்னாருடைய மனைவி மக்களுக்கும், குடும்ப அங்கத்தினருக்கும் இறைவன் இந்த இழப்பைத் தாங்கக்கூடிய ஆறுதலையும் சக்தியையும் வழங்க வேண்டும் என்று இறைஞ்சி நிற்கின்றேன்.

“குடம்மை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்பொடு உயிரிடை நட்பு”

நா. மகேசன்

முத்தமிழ் வித்தகா !

சென்று வா ஐயா !

தமிழ் வேந்தனார் பெற்ற தமிழே!
தமிழ்க் கோவே!
அமுதனைய நம் தமிழை
புலம்பெயர் நம் சிறுவர்
மறவாது பயின்று வர
பயன் தரு திட்டம்
பல தீட்டி
தமிழ்ப் பணியில்
உன் காலமெல்லாம் கழித்து மகிழ்ந்தாய் ஐயா!
உரையிலும் பாட்டிலும்
தமிழ் வளர்த்த உன் நெஞ்சம்
நாடகப் பணியிலும் இணைந்து
முத்தமிழை அணைத்து மகிழ்
வாட்டிய கொடு நோயிலும், நீ
அன்பாயும் பண்பாயும்
நம் தமிழைக் காத்து
நிமிர்ந்து நின்றாய் ஐயா!
வள்ளுவப் பெருந்தகையின்
'இவன் தந்தை எந்நோற்றான் கொல்'
எனும் சொற்கமைய
தமிழுக்கு வேந்தனார் ஆகிவிட்டாய்
அன்புருவே!
உன் பிரிவு இட்டு நிரப்பமுடியாத வெற்றிடம்
உன் தமிழ் பணியை யாம் தொடர்வோம்
அமைதி கொள்வாய் தமிழ் வேந்தே!
சென்று வா ஐயா!
முத்தமிழ் வித்தகனே

நாடக பணியில் இணைந்த
உன் பாசமிகு நண்பர்கள்.

தமிழ்க் கல்வி நிலையம், ஹோம்புஷ்

Tamil Study Centre, Homebush Inc.

Postal Address: P O Box S19, Homebush NSW 2140

www.tsch.org.au

info@tsch.org.au

ஹோம்புஷ் தமிழ்க் கல்வி நிலையத்தின் புலம்பல்

தமிழ் மொழியை வளர்த்தவரை
தாயைப் போல அதை நேசித்தவரை

அமிழ்தினும் இனிய மொழியை
அவுஸ்திரேலியாவில் நிலைக்கச் செய்தவரை

மகிழ்வுடனே அம் மொழியை
மாணவர்க்குப் புகட்ட வழி வகுத்தவரை

புகழ்பெற்ற பேச்சாளராக
பட்டி மன்றம் பல கண்டவரை

இகழ்வாரையும் நேசித்த இளங்கோவை
இறைவன் அழைத்துக் கொண்டதேனோ?

இலை முற்றிப் பழுத்துக் காய்ந்து
இற்றுப்போய் வீழ்வதுதான் இயற்கையன்றோ! - தமிழ்க்
குலைதள்ளும் வாழைகளையும், இறைவா
குறைவழியில் ஏன் கூப்பிடுகின்றாய்?

மலை போல நிமிர்ந்து மாபெரும் கவிபடைத்த
மகாகவி பாரதியாரை அழைத்தாய்

சிலையில் எழுத்துப்போல சிந்தனையில்
சிறந்திருக்கும் பட்டுக்கோட்டையை அழைத்தாய்

கலைகளில் வல்லவர்கள் பலரைக்
கடுகதியில் அழைத்து விட்டாய்

நிலையான வளர்ச்சியை நம் மொழி அடைவதற்கு
நித்தமும் பாடுபட்ட இளங்கோவையும் அழைத்தமையால்

தமிழ் இலக்கியம் அழுகின்றது
தமிழ் மொழி அழுகின்றது

தமிழ்த்தாய் அழுகின்றாள் - ஹோம்புகுஷ்
தமிழ்க் கல்வி நிலையமும் அழுகின்றது...

தமிழ்க் கல்வி நிலையம் ஹோம்புகுஷ்
சிட்னி, அவுஸ்திரேலியா

புத்துணர்வு தரும் 'இளங்கோ'

அமரர் கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ அவர்களின் கல்விப் பணியில் பெருங்காலம் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் கூட்டமைப்பினைச் சார்ந்திருந்தது என்றால் அது மிகையல்ல. ஹோம்புஸ் தமிழ்க் கல்வி நிலையத்தில் அவர் தனது தமிழ்க் கல்விப்பணியை ஆரம்பித்த போதும், அதனை விரிவுபடுத்தும் போது தமிழ்ப் பாடசாலைகள் கூட்டமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்திருந்தார். நியூ சவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தில் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை எவ்விதம் ஒன்று படுத்தலாம் என்பதில் அவர் சிந்தனை செலுத்தலானார்.

பாடவிதானம், பாடநூலாக்கம் என்பற்றிற்கு அப்பால் சிறிய பாடசாலைகளையும் அரவணைத்துச் செல்வதில் கூட்டமைப்பு கூடிய நாட்டம் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் அவர் அதிக கவனம் செலுத்தினார். முதன் முதலில் 1994ம் ஆண்டில் ஹோம்புஸ் தமிழ்க் கல்வி நிலையத்தின் தலைவராக இருந்தபோது அதன் பிரதிநிதியாக கூட்டமைப்பில் இடம்பெற்றார். தொடர்ந்து வொலங்கொங்கில் ஒரு தமிழ்ப் பாடசாலையை நிறுவி, அதன் பிரதிநிதியாக கூட்டமைப்பின் செயற்பாட்டில் பங்கு கொண்டு அதன் செல்நெறியை வழிப்படுத்தினார்.

தமிழ்க் கல்விப் பணியில் அவரின் தனித்துவமான செயற்பாட்டிற்கு சான்றாக சில பணிகளை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும்.

HSC பரீட்சைக்கு தமிழை ஒரு பாடமாக ஆக்குவதில் அவர் முன்னின்று உழைத்தார். அதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்களைத் திரட்டி தமிழை ஒரு பாடமாக ஆக்கவேண்டியதன் அவசியத்தை உரிய அதிகார பீடங்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். தமிழ்ச் சமூகத்தில் உள்ள பிரமுகர்களின் உதவியுடன் வேண்டிய அரசியல் ஆதரவைத் திரட்டி அரசு அனுமதியை பெற்றிருந்தார்.

ஆரம்பம் முதல் ஆறாம் வகுப்பு வரை (K-6) தமிழ்ப் பாடவிதானத்தை அவரின் தலைமையிலான குழு ஒன்று செய்திருந்தது. அரசு மொழிக் கொள்கைக்கு அமைய, மொழிகளுக்கான அங்கீகரிக்கப்பட்ட பாடவிதானத்தைத் தழுவி தமிழ்ப் பாடவிதானத்தை அவர் வடிவமைத்திருந்தார். மேலும் HSC வகுப்புக்கான பாடவிதானத்தையும் அவரே முன்முயற்சியெடுத்து உருவாக்கினார். பாடவிதானம் மட்டுமன்றி அதனோடு இணைந்ததான பாடநூல்களை ஆக்குவதிலும் அவர் ஆர்வத்தோடு பங்குபற்றினார். அவரின் தலைமையிலான குழு தமிழ் 3 தமிழ் 4 தமிழ் ஆரம்பம்

ஆகிய மூன்று நூல்களையும், செயல் நூல்களையும் ஆக்கியுள்ளது. இச்செய்தியை எழுதும்போது தமிழ் 4 என்ற நூலும், தமிழ் ஆரம்பம் என்ற நூலும் அச்சாகி இங்கு வந்தடைந்துள்ளன.

தமிழ்ப் பாடசாலைகள் கூட்டமைப்பின் தலைவராக அவர் இருந்த காலத்தில் சகல பாடசாலைகளையும் உள்ளடக்கிய தமிழ் விளையாட்டு விழா ஒன்றினை ஏற்பாடு செய்வித்ததோடு அதில் தமிழரின் பாரம்பரிய விளையாட்டுக்களான கிளித்தட்டு, முட்டி உடைத்தல் போன்ற சுவாரசியமான விளையாட்டுக்களையும் உள்ளடக்கி அவற்றை புது மெருகூட்டினார். தொடர்ந்து இரு தடவைகள் இந்த விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடைபெற்றன.

கூட்டமைப்பின் செயற்பாட்டை வலிமையாக்கும் முயற்சியாக தமிழ் புலைமைப் பரீட்சை ஒன்றினை (Tamil Proficiency Test) நடத்துவதற்கான முயற்சியில் இளங்கோ அவர்கள் ஈடுபட்டார். தமிழ்க் கல்வியோடு தொடர்புடைய சகல தரப்பு பிரதிநிதிகளையும் சந்தித்து அர்த்தமுள்ள கலந்துரையாடல்களை நடத்தி அவற்றை எல்லோருக்கும் உரிய முறையில் அறிவித்து, இப்பரீட்சைகளை வடிவமைத்தார். ஒரு திட்டமிட்ட ஒழுங்கில் பரீட்சை நடக்கவேண்டும் என்பதில் மிகக் கவனமாக அவர் செயற்பட்டார். ஆரம்பம், இடைநிலை, உயர்தரம் என்ற பிரிவுகளாக அவ்வினாத்தாளை அவர் தயாரித்திருந்தார். ஒவ்வொரு நிலைக்கும் வினாத்தாள் என்ன அம்சங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதில் அவர் தெளிவாக இருந்தார். பரீட்சையை அறிமுகம் செய்த ஆண்டு, முன்னோடியாக ஒரு மாதிரிப்பரீட்சையை தயாரித்து நடத்தினார். அதன் தொடர்ச்சியாக 2001இல் இருந்து இப்பரீட்சைகள் வருடந்தோறும் நடந்து வருகின்றன. முதல் பரீட்சை முடிவடைந்த பின்னால், விடைத்தாளின் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு தமிழ்ப் பாடசாலையிலிருந்தும் எப்படி விடையளிக் கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதனை ஆராய்ந்து உரிய வழிகாட்டல்களை அவர் தயாரித்திருந்தார்.

அமரர் இளங்கோவின் இன்னொரு முக்கியமான பணியினைக் குறிப்பிடாவிட்டால் இக்கட்டுரை முழுமை பெறாது. கோம்புல் ஆரம்பப் பாடசாலையில் (Homebush Public School) தமிழை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிப்பதற்கு அவர் முன்னோடியாக விளங்கினார். தமிழ்க் கல்வியோடு தொடர்புடையவர்கள் சமூகத் தலைவர்கள், பிரமுகர்கள் என அனைவரையும் அழைத்து, சமூக மட்டத்தில் ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினார். அதன் தொடர்ச்சியாக பெற்றோர்களிடம் ஒரு கருத்தாய்வை நடத்தினார். கோம்புல் பாடசாலையில் தமிழ் கற்பிக்கப்படும் போது எத்தனை மாணவர்கள் அதனால் பயனடைவர்

என்பதனை தக்க ஆதாரத்துடன் அரசுக்கும், பாடசாலைக்கும் தெளிவுபடுத்தினார். அது மட்டுமன்றி வேறு எந்த எந்த பாடசாலையில் என்ன என்ன மொழிகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன என்ற புள்ளிவிபரத்தையும் அவர் சமர்ப்பித்திருந்தார். அவரின் அயராது உழைப்பினால் கோம்புஸ் ஆரம்ப பாடசாலையில் தமிழ் இரண்டாம் மொழியாக அன்றிலிருந்து கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. இது தமிழ்க் கல்வியில் இளங்கோ அவர்களின் ஒரு மகத்தான பங்களிப்பு எனலாம்.

எனது அனுபவத்தில், இளங்கோ அவர்கள் இத்தனை பணிகளுக்கு மேலாகவும் ஒரு உற்ற துணையாக, ஆபத்துக்காலத்தில் உதவும் பண்பாளனாக, முரண்பாடுகள் தோன்றும் போது சமரசம் செய்யும் நடுநிலையாளனாக இருந்து எமது சமூகத்திற்கு என்றும் பயன் தந்து விளங்கினார்.

அவரின் மறைவு எமது தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு ஈடு செய்யமுடியாத ஒன்று. அந்த துயரின் மத்தியிலும், அவரின் நல்ல இயல்புகளை, தன்னலமற்ற பணிகளை எண்ணிப்பார்த்து நியூசவுத்வேல்ஸ் தமிழ்க் கல்விச் சமூகம் புத்துணர்வு பெறவேண்டும். அமரர் இளங்கோவின் கனவை நனவாக்கவேண்டும்.

குணரட்ணம் பாஸ்கரன்

தலைவர்

நியூசவுத்வேல்ஸ் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் கூட்டமைப்பு

கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்

“வணக்கம், நான் இளங்கோ! சும்மா எடுத்தனான். இப்ப ஆஸ்பத்திரியில் தான் இருக்கிறேன். சரி பிறகு பேசுவம் என்ன!”

கடந்த நத்தார் தினத்தில் இருள் கவியும் நேரம் வீட்டுக்கு வந்த போது என் தொலைபேசியில் பதிவாகியிருந்த செய்தி தான் இது. இதனைக் கேட்ட போது எனக்குள் எழுந்த எண்ண அலைகள் எண்ணிலடங்கா. இப்போது மீட்டுப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆயினும் ஒரு புறத்தில் மகிழ்ச்சி. அவர் பேசுகிறார். நன்றாகவே பேசுகிறார். நிதானமாகவே பேசுகிறார். மறு புறத்தில் ஒரு கலக்கம். பேச்சில் ஒரு மெதுமை!. உடனேயே வந்த இலக்கத்தை அழைத்துப் பார்க்கிறேன். மணி அடிக்கிறது. பதில் இல்லை. அவர் வீட்டுக்கு தொடர்பு கொள்கிறேன். அவர் மைத்துனி பதிலளிக்கிறார். ‘இளங்கோ எனக்கு செய்தி விட்டிருக்கிறார். அவரோடு பேசவேண்டும்’ என்று வேண்டுகிறேன். கலாவும் பிள்ளைகளும் இரவு 9.30 மணிக்கு வருவார்கள். அப்போது பேசுங்கள் என்கிறார் அவர். இரவு பத்து மணியின் பின் அவர் மகனோடு செல்பேசியில் பேசுகிறேன். ‘ஆம்! நான் இருந்த போது தான் அப்பா பேசினார். நாளை அவரிடம் சொல்கிறேன். நீங்கள் வீட்டில் நிற்பீர்களா? இது ஆரணம்.

மறு நாள் முழுதும் எங்கும் போகவில்லை. தொலைபேசி அழைப்பைப் பார்த்துப் புார்த்துக் காத்திருந்தேன். சொன்னபடியே அதே நேரம் அழைப்பு அவரிடமிருந்து. வழக்கம் போல ‘வணக்கம், நான் இளங்கோ! எப்படி இருக்கிறியள்.’ என தொடர்கிறது உரையாடல். எச் எஸ் சி பரீட்சையில் யார் யார் எப்படி சித்தியடைந்தார்கள் என்பதில் இருந்து தமிழ் கற்பித்தல், ஆசிரியர் பயிற்சி என பலவேறு விடயங்கள் அன்று இருவரும் பேசினோம். ‘மாணவர்கள் உங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறார்கள். ஒரு முறை அழைத்து வரட்டுமா’ என்று கேட்கிறேன். ‘அதற்கென்ன பார்ப்போமே’ என்கிறார். ‘இன்னும் எத்தனை நாட்கள் ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பீர்கள்?’ இன்னொரு கேள்வியைத் தெரியாத்தனமாக கேட்டுவிடுகிறேன். ‘நான் இனி இங்கே தான் இருக்கவேண்டும் போல் இருக்கிறது’. நிதானமாக வருகிறது அவர் பதில். அப்படியா எனக் கேட்டுச் சிரிக்கிறேன். சற்று மிகையாகவே சிரிக்கிறேன். அவருக்கும் எனக்கும் இடையே நடக்கும் உரையாடலில் சுகயீனம் பற்றி குறிப்பு வரும்போதெல்லாம் நான் சிரித்து சிரித்தே பேசுவதுண்டு. அதுவே அவருக்கு விருப்பம் என்பதனால் அப்படிப் பழகிக் கொண்டேன். ‘இங்கே எல்லா வசதிகளும் உண்டு!’ என்கிறார். ‘அதுவும் நல்லது’ தானே. சரி! உங்களைப் பார்க்க வேண்டுமே! முடியுமா?’ என்கிறேன். ஓம் வாங்கோ. வரும்போது அழைத்துப் பாருங்கள். நீண்ட தூரம் வந்து வீணாகக் கூடாது’. என்று சொல்லி வரும் வழியையும் கூறுகிறார்.

அடுத்த இரு நாட்களில் அம்பி மாஸ்டரும் நானும் அவரை மருத்துவ மனையில் 13ம் இலக்க அறையில் சந்திக்கிறோம். அன்றும் ஒன்றரை மணி நேரம் பேசினோம். அவர் நிறையவே பேசினார். எல்லாம் தமிழ்க் கல்வி பற்றித்தான்.

சிந்தனையிலும் பேச்சிலும் தமிழ்க் கல்வி பற்றியே சிந்தித்த இந்த மனிதரைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு ஏற்பட்ட பிரமிப்புக்கு அளவில்லை. சுகயினத்தால் தான் வாடுகிறேன் என்ற எண்ணம் சிறிதும் இல்லை. அவர் இதுவரை செய்து வந்த இணைப்பாளர் வேலையை எப்படிச் செய்கிறேன் என்று அவ்வப்போது கேட்டுக்கொள்கிறார். கல்லூரிகளுடன் தொடர்பு, புள்ளிகளை நிரப்படுத்தல் என தான் செய்த ஒவ்வொன்றையும் மெதுவாக விளக்குகிறார். எச் எஸ் சி வகுப்பு நடைபெறுவதை எல்லா உயர்கல்வி நிலையங்களுக்கும் அறிவிக்க வேண்டும். ஊடகங்களினூடாக விளம்பரம் செய்ய வேண்டும் என்று ஆலோசனைகளை அடுக்குகிறார். அவ்வப்போது அம்பி மாஸ்டரிடம் அபிப்பிராயம் கேட்பதுவும் பேசுவதுமாக அந்த ஒன்றரை மணி நேரம் கடந்தது. இறுதியாக விடைபெறுகையில் கையைப் பிடித்து போய் வருகிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு வருகிறோம். காரில் வரும்போது அம்பி மாஸ்டரும் நானும் இளங்கோ பற்றி திரும்பத் திரும்ப ஒன்றையே பேசுகிறோம். இளங்கோவின் மனோதிடம் எத்தகையது என்ற பேச்சே அது. மெதுவாக வீதியை இருள் சூழ்கிறது. இவ்வளவு காலமும் இத்தனை தூரம் தனிவழியே இளங்கோ எப்படி வந்து போனார் என்று வியக்கிறார் அம்பி மாஸ்டர். இதயம் கனத்த போதும் ஒரு தெளிவு. இன்னும் ஆறு மாதங்களுக்கு இந்த மனிதரை எவராலும் அசைக்க முடியாது என்று என்னுள்ளே ஆழமாகிப் போனது. இன்று பொய்த்துப்போன தெளிவு.

அன்று இரவு முழுவதும் இளங்கோவை என்னுள் மீட்டுப் பார்த்தேன். மள மளவென இளங்கோவின் அறிமுகத்திலிருந்து மருத்துவமனையில் அன்றைய கோலம் வரை நினைவுகள் விரிந்தன. 2000 ஆண்டு மார்கழி மாதம். நண்பர் மாத்தளை சோமுவின் பரிந்துரையில் நண்பர் அருச்சுனமணி அவர்களின் அழைப்பில் சிட்னி தமிழ் மன்றத்தில் புத்தக அறிமுகவிழா ஒன்றிற்குச் சென்றேன். அது எனக்குச் சிட்னியின் முதல் மேடை. அங்கே இளங்கோ எனக்குப் பின்னே பேசுவதாக ஏற்பாடு. வேந்தனார் இளங்கோ என அழைப்பிதழைப் பார்த்ததும் எனக்குப் புரிந்தது. என் ஆசிரியர்களின் நண்பர் வேந்தனாரின் மைந்தன் இவர். அவருக்கு ஒரு சிறிய வனக்கத்தோடு நான் பேசினேன். அதன் பிறகு சில மேடைகளில் ஒன்றாகப் பேசினோம்.

தமிழ்க் கல்வி நிலையத்தில் எச்.எஸ்.சி வகுப்பில் என்னைக் கற்பிக்க முடியுமா என நண்பர் வனதேவா 2001 நவராத்திரி தினத்தில் அழைத்தபோது

பார்க்கலாம் என இருந்துவிட்டேன். நமைச்சல் தாங்க முடியாமல் விண்ணப்பம் நிரப்பிக் கொடுத்திருந்தேன். பின்னர் இளங்கோவின் அழைப்பு ஒரு இரவு வந்தது. அதே கோரிக்கை. இரண்டு வருடம் கடமையாற்றவேண்டும் என்ற ஒரு சிறிய நிபந்தனை. அது கொஞ்சம் இடிக்கிறது என மெதுவாக மறுத்துவிட்டேன். அப்போதெல்லாம் சிட்னியில் நிலைகொள்ளும் எண்ணம் அவ்வளவாக இருக்கவில்லை. சரி சிந்தித்துவிட்டு சொல்லுங்கள் மீண்டும் பேசுவோம் என்றதோடு உரையாடல் முடிந்தது. அடுத்த வருடம் ஆரம்பத்தில் மீண்டும் இளங்கோ - அதே கோரிக்கையும் அதே நிபந்தனையும். எனக்கும் அதே பதில் - இம்முறை சிறிது தயக்கத்தோடு. கேட்ட போது மறுக்கமுடியாதபடி ஒரு உந்தல். சரி. எச்.எஸ்.சிக்கு வேண்டாம். காலை வகுப்பில் ஏதாவது ஒன்றை எடுங்கள். நீங்கள் ஹோம்புஸ் தமிழ்க் கல்வி நிலையத்தின் ஆசிரியராக வரவேண்டும்.. மறுப்புச் சொல்லக்கூடாது'. 'சரி. அப்படியே செய்கிறேன். எனக்கும் மகிழ்ச்சி தான்'. அன்றைய உரையாடல் முடிந்தது. 10ம் வகுப்பில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்தேன். அதன் பின்னும் இளங்கோவுடன் அவ்வப்போது பேசுவதோடு சிலவிடயங்களை விவாதிப்பதும் நடந்தது. மீண்டும் 2002 தையில் 'எச்.எஸ்.சிக்கு கற்பிக்க முடியுமா?' எனக்கேட்டார். 'நல்லவேளை கேட்டீர்கள். நானே கேட்பதாக இருந்தேன்', என்றேன். 2002இல் எச்.எஸ்.சி காரணமாக எமது தொடர்பு அதிகமாகியது. அடிக்கடி பேசுவதும், மின்னஞ்சல் அனுப்புவதுமாக தொடர்பு வளர்ந்தது.

அவுஸ்திரேலிய தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் வானொலிப் பட்டிமண்டபத்திற்கு அவரும் நானும் ஒரே அணியில் அகப்பட்டோம். யார் தலைமை வகிப்பது என்பதில் ஒருபோட்டி. அவர் என்னைச் சொல்ல, நான் அவரைச் சொல்ல இறுதியில் சரி என தலமையேற்றார். அதைப் போல சிட்னி முருகன் கோயில் சிவராத்திரி தினத்திற்கு தொடர்ச்சியாக இரு வருடங்கள் பட்டிமண்டபத்தில் இருவரும் ஒரே அணியில் பேசினோம். அப்போதும் என்னையே தலைமையேற்கச் சொன்ன பணிவு என்னைக் கவர்ந்தது. நிதானமாக மறுத்துவிட்டேன். சிட்னி ஐயப்பன் கோவில் நிதிக்காக நடந்த கார்த்திகை மாலை 2002 நிகழ்ச்சியிலே பேராசிரியர் பொன் பூலோகசிங்கம் தலைமையில் ஒரு பட்டி மண்டபம். அவர் ஒரு அணித் தலைவர். நான் மறு அணித் தலைவர். சூடான பொறி பறக்கும் விவாதம். இப்போதும் என்னெஞ்சில் பசுமையாக அந்த எண்ண அலைகள். அது முடிந்து கீழே இறங்கும் போது என் கைகளைப் பிடித்து மாஸ்டர் நன்றாகப் பேசினீர்கள் என்ற போது அது உள்ளத்தெழுந்த வார்த்தை எனப் புரிந்தது.

'இங்கு ஒரு கம்பன் கழகம் ஆரம்பிக்கும் எண்ணம் இல்லையா?' என்றும், நல்ல இலக்கியம் கேட்க அப்படி ஒரு அமைப்பு வேண்டும் என்றும் அவர் கூறுவதுண்டு. சரி பார்ப்போம் என பதில் சொல்வதுண்டு.

2003 ஆவணியில் நண்பர் தேவராசா அவர்கள் ஏற்பாட்டில் ஓர் இசை நாடக விழா நடைபெற்றது. எனது தலைமையில் ஒரு பட்டிமண்டபம் செய்யவேண்டும் என தேவராசா கேட்டுக்கொண்டார். நான் இளங்கோவடன் பேசினேன். ஓர் அணிக்கு தலைமை ஏற்பீர்களா எனக் கேட்டேன். தயக்கமின்றி பேச சம்மதித்தார். ஆனால் இருமல் தொல்லை இருக்கிறது. இரண்டு மாதமாகிறது. அன்று பேசும்போது குழப்புமோ தெரியாது என்றார். தமிழைப் பேசுவதும் கேட்பதுவும் தான் நோய்க்கு அருமருந்து என்றார். அப்போதே அவரைக் கொடிய வியாதி பீடித்துக்கொண்டது என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை. உமைமைந்தனை அணித்தலைமை ஏற்கச் சொல்லி இரண்டாவதாக, தான் பேசினார். அன்று அவர் பேச்சுக்கு முன்னுரை கூறும்போது அவரின் சிறப்புக்களை எல்லாம் நான் மனம் திறந்து பட்டியலிட்டேன். மீண்டும் தொகுப்புரைக்கு முன்னால் அவரின் சிறப்புக்களை, குடும்பப் பெருமையை விளக்கினேன். அவர் பேசும்போது ஒரு தடவை கூட இருமவில்லை. என்னோடு பேசும்போது அடிக்கொரு தரம் இருமியவர் இன்று எப்படிப் பேசினார் பார்த்தீர்களா என வேடிக்கையாகக் கேட்டேன். ஏன் அப்படி நடந்தது என எனக்குத் தெரியவில்லை. அடுத்த இரு வாரத்தில் அவரின் நோயறிந்து கலங்கிப் போனேன்.

கடந்த ஐப்பசியில் அவரின் வீட்டுக்கு குலசிங்கம், அம்பி மாஸ்டர், நான் மூவரும் இரண்டு தடவைகள் சென்று பார்த்தோம். யாராவது தனது பொறுப்பை கையேற்கவேண்டும் என்றார். அடுத்தமுறை கணினியைக் கொண்டுவரச் சொல்லி அதில் தனது சேமிப்பிலுள்ள கோவைகள் அத்தனையையும் கொட்டுவித்து விளக்கினார். இருமலைத் தணிப்பதற்கு அதிமதுரத்தை வாயில் மென்றபடி நீண்ட நேரம் அவர் பேசினார். தமிழ்ப் பாடசாலைகள் கூட்டமைப்பு, தமிழ்ப் புலமைப் பரீட்சை, 12ம் வகுப்பு பரீட்சை முடிவுகள் என அவர் அன்று பேசிய அனைத்தையும் அப்படியே உள்வாங்கிக்கொண்டோம். அவர் தம்பி இலண்டனிலிருந்து அவரைப் பார்க்க வந்த நேரம் அது. என்னும் எம்மோடு அதிக நேரம் பேசினார். அடுத்த வாரத்தில் அவரோடு மீண்டும் பேசவேண்டியிருந்தது. அவர் மனைவி மூலம் ஒரு செய்தி சொல்ல தொலைபேசி மூலம் தொடர்புகொண்டேன். அவரிடம் பேச முடிந்தது. அதிகம் பேசினால் தனக்குக் களைப்பு வருவதாகவும், ஆனால் தன்னால் பேசாது இருக்க முடியாது என்றும் பேசினார். சென்ற முறை எங்களுடன் பேசியது உங்களைப் பாதித்ததா என்ற போது எனக்கு அது எப்போதும் மகிழ்ச்சியே என்றார்.

சிகரம் தொலைக்காட்சியில் கருணாகரனுக்கு பேட்டி அளித்தபோது இளங்கோவின் அழகு கொள்ளை அழகு. அதற்கு முன் அவரை அப்படி அழகுக்கோலத்தில் நான் காணவில்லை. அந்த பேட்டியில் தனது பொழுது

போக்கு தமிழ் என்று சொன்னார். எப்படி தமிழ்க் கல்வி நிலையத்தில் தான் இணைந்தேன் என்று விளக்கினார். எச்.எஸ்.சிக்கு தமிழைக் கொண்டுவரும் தன் முயற்சியில் ஈடுபட்டோரை நன்றியுடன் நினைவுகூர்ந்தார். ஹோட்டிஸ் ஆரம்பப் பாடசாலையில் தமிழை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்க எப்படியெல்லாம் யார் யார் முனைந்தார்கள் என பட்டியலிட்டு தேதி வாரியாக ஆவணங்களுடன் சான்றுகாட்டிப் பேசினார். அன்று அவரின் பேட்டியைக் கேட்டவர்கள் இத்துணை வியாதியை தன்னுள்ளே கொண்டிருந்தவரா இவர் என வியப்படைவர்.

இளங்கோ தனக்குள் கொண்டிருந்த கனவுகள் பல. ஆனால் அவை எல்லாம் தமிழ்க் கனவுகளே!. தமிழ்க் கல்வி கற்பிப்பதில் நவீன அணுகுமுறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும்; கணினிவழிக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்தவேண்டும்; ஆசிரியர் பயிற்சிகளை, மாணவர் பரீட்சைகளை உரிய முறையில் திட்டமிட்டு சிறப்பாக நடத்தவேண்டும்; இசையை, நடனத்தை தமிழ்மயமாக்க வேண்டும்; தமிழ்ப் பேச்சுக் கலையை வளர்க்கவேண்டும்; தமிழ்ப் பாடசாலைகள் கூட்டமைப்பு நாடகவிழாவில் தமிழ்ப்பள்ளிகள் ஒன்றிணைந்து ஒரு நாடகத்தையேனும் மேடையேற்றவேண்டும்; இப்படி அவர் என்னோடு பகிர்ந்துகொண்ட கனவுகள் ஏராளம். அவற்றை ஒவ்வொன்றாக நிறைவேற்ற அவர் மீது அன்பும், நட்பும் கொண்டவர்கள் முன்வருவார்கள் என்பது என் நம்பிக்கை.

இளங்கோ! நீங்கள் மறையவில்லை. தமிழிற்குத் தொண்டு செய்வோன் சாவதில்லை என்று சொன்னது மெய்தானே! உங்கள் புகழ் உடல் மறையாது. அது என்றும் என்னுள் நிறைந்து நிற்கிறது. நந்தா விளக்கையை நாயகனே! தமிழ்க் கல்வியின் தந்தையே! உங்கள் சிரித்த முகமும், இனிக்கும் சொற்களும், கம்பீரக் குரலும், ஊடுருவும் பார்வையும் நெஞ்சமெல்லல்லாம் நிறைந்துள்ள உங்கள் உருவமும் என்றும் என்னை வழிப்படுத்தும் என்று உங்கள் திசை பார்த்து தொடர்கிறேன்.

என்னதான் நீங்கள் எங்கள் இடையே இல்லை என்றாலும் உங்கள் புகழ் தமிழ் வேந்தனாராக இந்நாட்டின் காற்று வெளித் திசை எங்கும் எப்போதும் நிலையாக இருப்பதற்கு எங்களுக்கு இட்ட பணியை செவ்வனே செய்ய முயல்வோம். வாழ்க உங்கள் புகழ்.

கங்காரு நாட்டின் தமிழ்க்கல்வி சிறக்க கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்.

திரு திருநந்தகுமார்

தமிழ்க் கல்வி நிலையம் ஹோம்புஷ்

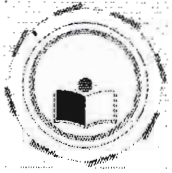
பாடுதுறை தேடியவர் நாடிய தெங்கோ?

கண்டவுடன் கரம் கூப்பும்! விழிகள் அன்பைக்
கருணையுடன் மௌனமாய்க் காலா நிற்கும்!
விண்டிடவாய் அன்றலர்ந்த குழுதம் போல
விரிவடைய நகை சிந்திப் பூத்து நிற்கும்!
உண்டிடநல் அமுதமெனத் தனித் தமிழை
ஊற்றெனவே நாந்தித்தம் உவந்தளிக்கும்!
பண்டிதமுகக் கலைமுதிர்ந்த இளங்கோ வள்ளல்
பாடுதுறை தேடியவர் நாடிய தெங்கோ?

புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ச்சிறார் புகுந்த நாட்டில்
போதனா மொழியெனவே போற்றித் தமிழைக்
குலம்விளங்கக் கற்றுயர்ந்தெம் கொற்றம் நாட்டக்
கோடிபெறும் பங்களிப்பை ஆற்றிப் போந்த
நலம் விரும்பி நாயகனாம் இளங்கோ ஏந்தல்
நம்மைவிட்டுப் பிரிந்தாரா இல்லை! இல்லை!
சிலந்திவலை போலெங்கள் இதயம் எல்லாம்
செந்தமிழாற் கூடுகட்டி வாழ்கின் றாரே!

வல்லென்ற வித்தகரும் வாயுறி நாணவே
வற்றாத தமிழ்பெய்யும் கொண்ட லாகி
சொல்நன்று பொழிகின்ற வேளைதனில் மதுவுண்ட
சூரும்பராய் எம்சித்தம் கிறங்கி மேனி
புல்லரித் திடவைக்கும் புதுமையை இனிநாம்
போதனே! புவிதனிற் காண்ப தெப்போ?
மெல்லவே தேரேறி விரிஞ்சியன் அடிநாடி
விழைந்திட்ட இளங்கோவே! சாந்தி! சாந்தி!

பல் வைத்தியகலாநிதி பா சோ பாரதி - சிட்னி

சி஁னி தமிழ் அரங்கக் கலைகள் + இலக்கிய பவர் Sydney Tamil Performing Art and Literary Academy

வரலாறாகிவிட்ட வித்தகர், வேந்தனார் இளங்கோ

1990கள் அவுஸ்திரேலிய தமிழ் பேசும் மக்களின் வரலாற்றில் மறக்கப்பட முடியாத ஒரு தசாப்தமாகும். இந்த தசாப்தத்திலேயே இங்குள்ள தமிழர்கள் தனித்துவமான இனமாக பரிமாண வளர்ச்சியுற்றனர். பல் கலாசார அவுஸ்திரேலியாவில் ஒரு அங்கமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடிய இனத்திற்கு தேவையான தனித்துவமான பண்பாட்டுக் கூறுகள் அடையாளம் காணப்பட்ட காலகட்டம் இதுவெனக் கூறலாம். மொழியும் கலையும் சார்ந்த பல முயல்வுகளுக்கூடாக இந்த சமூக இயக்கம் சாத்தியமாயிற்று.

மிக நீண்ட பாரம்பரியம் கொண்ட தமிழ் பண்பாட்டினை முற்றிலும் அன்னியமான மண்ணிலே பதிய வைப்பது அத்தனை இலேசான காரியமல்ல. ஆற்றலும் அறிவும் மிக்க தனி மனிதர்களது அர்ப்பணிப்புமிக்க சேவைகளாலேயே அது சாத்தியமாகலாம். வரலாற்றுப் போக்கினை தீர்மானிக்கும் சக்திகளில் தனி மனிதர்களின் செல்வாக்கை உலகு பல தடவைகள் கண்டுள்ளது. அந்த வகையில் தனி மனிதனான வேந்தனார் இளங்கோ தமிழ் இன அடையாளங்களை இங்கு நிறுவிக்கொள்ளுவதில் முன்னணியில் வேகமுடனும் விவேகமுடனும் இயங்கினார். அதனால் அவுஸ்திரேலிய தமிழ் சமூக வரலாற்றில் ஒரு அழியாத இடத்தை அவர் தனதாக்கிக் கொண்டார். அவருடைய இந்த அகால மரணம் நிச்சயமாக எமது சமூக இயக்கத்தின் முன்னோக்கிய பாச்சலில் ஒரு மாபெரும் பின்னடைவை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

அவுஸ்திரேலிய பாடத்திட்டத்திற்கும் கல்விக் கொள்கைக்கும் அமைய தமிழ் மொழியில் கற்கை நெறிகளும். பாடத்திட்டங்களும் அமைப்பதில் இளங்கோ தனது இறுதி மூச்சுவரை அயராது உழைத்தார். தமிழ் கல்வி பற்றி எழுதுவதிலும், பேசுவதிலும், பட்டறைகள் நடாத்துவதிலும் அவர் என்றும் சலிப்படைந்ததில்லை. அவரது பங்களிப்புகளை அவதானிப்பவர்கள் எவ்வாறு இத்தனை பணிகளை தனி ஒருவராக தன்னார்வத்தில் ஆற்றியிருக்கமுடியுமென வியப்படைவர். அவர் தமிழ் மீது கொண்ட அழியாக் காதலும் பற்றுதலுமே

இதனை சாத்தியமாக்கிற்று. இன்று எம்மிடம் தமிழிற்கென ஒரு நேர்த்தியான கல்வித்திட்டும் கற்கை நெறிகளும் இருப்பதற்கு தனி ஒருவரை காரணம் சொல்லவேண்டுமானால் எந்தவித தயக்கமுமில்லாமல் இளங்கோவை சுட்டிக் காட்டலாம். அந்தளவுக்கு அவரின் பங்களிப்பு சிட்னி மாநகரின் தமிழ் கல்வியில் செறிந்து கிடக்கிறது.

இளங்கோவின் மொழி ஆளுமையும் குரல் வளமும் தமிழையே அழகு செய்தது. எந்தவித வார்த்தை ஜாலங்களும் சோடனைகளும் இல்லாத ஆழமான செறிவான பேச்சுக்களால் அனைவரது எண்ணங்களையும் கவரும் வல்லமை அவருக்கு வாய் தந்திருந்தது. இவர் ஒரு மின் பொறியியல் கல்வியாளராய்விட்டால் இவரது படைப்புக்கள் விஞ்ஞானரீதியாக அமைந்தது வியப்புக்குரியதல்ல. விவாதங்களில் கூட தான் ஏற்றுக் கொள்ளாத, தனது கொள்கைகளுக்கு முரணான கருத்துக்களை பேச விரும்பாத நேர்மையாளர். அவர் விரும்பினாலும் அவரது கொள்கைகளுக்கெதிராக பேச இயலாத இயல்புடையவர். தான் ஏற்றுக் கொண்ட கருத்துக்களுக்காக எந்தவித விட்டுக்கொடுப்பமின்றி போராடுகின்ற புரட்சியாளனாகவே இளங்கோவை தமிழ் சமூகம் கண்டுள்ளது. தன்னுடைய கருத்துக்களை எந்த இடத்திலும் தயக்கமில்லாமல் வெளியிடும் தைரியம் அவரின் இயல்பானது.

மொரட்டுவ பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்ற காலத்திலும் பின்னர் அதே பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராக பணியாற்றிய காலத்திலும் இளங்கோவை அறியாத தமிழ் அபிமானிகளே இருந்திருக்கமுடியாது. அனல் கக்கும் தன் பேச்சாலும் கவி வீச்சாலும் எத்தனையோ தமிழ் இளைஞர்களை தமிழ் மீது வெறுகொள்ளச் செய்தவர். இளங்கோ இல்லாத கவியரங்கோ விவாதவரங்கோ கொழும்பில் கிடையாத காலமது. இவருடைய கவிதையையும் பேச்சையும் கேட்கவென்றே கலைவிழாவிற்கு வருகின்ற பெரும்தொகை தமிழ் அபிமானிகள் அந்தக்காலத்திலே தலைநகரில் இருந்தார்கள் தங்கு தடையில்லாத அருவிபோன்ற மொழிப் பிரவாகமும் உயிர்ப்போடு உணர்வும் இணைந்த கருத்துக்களும் அவரை ஒரு சிறந்த பேச்சாளனாக அடையாளம் காட்டிற்று.

இத்தகைய ஆற்றல் மிக்கவரை சிட்னி தமிழர்கள் பெற்றுக் கொண்டது வரலாற்று அதிசயமே. மிகக் குறுகிய காலத்தில் சிட்னி தமிழுலகிற்கு இவர் ஆற்றிய பணிகள் மிக அதிகம் எனக் காலன் கருதியதாலோ அகால மரணத்தை இளங்கோவிற்கு அளித்தான்? ஆனாலும் தனது வாழ்விற்கு தேதி குறிக்கப்பட்ட பின்னும் துவண்டுவிடாது மேலும் அதிகமாகவும் வேகமாகவும்

தமிழிற்கு சேவை செய்யும் மனப் பாங்கை காலனாலும் ஏன் கடவுளாலும் தடுக்கமுடியவில்லை. உடல்நலன் இடங்கொடுக்காதபோதும் ஓய்ந்துவிடாது தமிழ்பணி செய்யும் வல்லமையை தமிழ்தான் இவருக்கு வழங்கியிருக்க வேண்டும். படுக்கையிலே இருந்த கடைசி கட்டங்களிலும் தனது நலன் பற்றி பேசாது தமிழ் மொழி, சமூகம் பற்றி பேசும் மனோபலம் வாய்த்த இவரை தமிழ் சமூகம் இழந்தது அவலமே.

பவரின் இலக்கிய முயற்சிகளின் முதுகெலும்பாய் இருந்த இளங்கோவின் இழப்பு இலக்கியத்தையே நாம் இழந்துவிட்டோமோ என அச்சத்தை தருகிறது. இலக்கிய பவரின் பல இலக்கிய முயற்சிகளின் காரண கர்த்தாவாக அவரே விளங்கினார் என்பதை இன்று எம்மால் மீட்டுப் பார்க்க முடிகிறது.

தமிழிற்கு தொண்டு செய்வோர் சாவதில்லை என்பர். அது பொய்யில்லை. நிஜம் என நிறுவும் பணி எமதெனக் கொள்வோம்.

சிந்தை கவர்ந்த சிட்னியின் தமிழ்ச் செம்மல் இளங்கோ!

யாழ் தந்த நற்றமிழறிஞர் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்களின் புதல்வனும் சிட்னியில் தமிழ் வேந்தராகத் திகழ்ந்தவருமான முனைவர் இளங்கோ அவர்கள் மறைந்து விட்டார் என்ற செய்தியை அறிந்து மனம் வேதனை அடைந்தது.

வளம் கெழுமிய புலமையும், வாதிடும் திறமையும், உள்ளம் கெழுமிய பரிவின் பெருமையும் ஒருசேரக் கொண்ட இளங்கோவின் நலங்கள் எண்ணற்றவை. ஆசிரியராகப் பணியாற்றுவது தனி ஆற்றலாகும். அதே நிலையில் ஆசிரியப் பயிற்சிக்குரிய திட்டங்களையும், பாடநெறிகளையும், பயிலும் முறைகளையும் ஆராய்ந்து அயல்நாட்டில் தமிழ்க் கல்விக்கு அரணாக நின்ற அண்ணல் நம் இளங்கோ என்று உலகத் தமிழர்கள் பாராட்டி மகிழ்ந்தனர். தமிழ்க்கல்வி மேல் அவருக்கு இருந்த சோர்விலா விடா முயற்சியை நினைத்துப் பார்க்கையில் இந்த அற்புதமான குறள் தான் நினைவிற்கு வருகிறது.

‘ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா
ஊக்கம் உடையான் உழை’ (அதி.60)

சோர்விலா ஊக்கம் உடையவனது வீட்டுவழி கேட்டு செல்வம் வரும் என்பது இதன் பொருள்.

வேந்தனார் இளங்கோவின் மரபு மாட்சியுடையதாகும். கல்வித் திலகங்களும், சிந்தனைச் சிகரங்களும், செயல் மாமணிகளும் இளங்கோவின் குடும்பத்தில் பலராக உள்ளனர்.

புகழ்வாய்ந்த சுடரொளியாக ஒளிர்ந்த இளங்கோ அவர்களை சிட்னி தமிழ் அறிவகத்தின் யாழ் நூலக எரிப்பு நினைவு தின வைபவம் ஒன்றில் சில மணி நேரங்கள் தான் கண்டு பழகினேன். அங்கு இடம்பெற்ற பட்டிமண்டபத்தில் அவர் ஓரணிக்குத் தலைமையேற்று நிகழ்த்திய சிறப்பான உரை இன்னும் என் செவிகளில் ஒலிக்கிறது. கணநேரத்திலேயே என் கண்ணிலும், கருத்திலும் அவர் நிலைத்து நின்றார்.

ஆம் இப்பொழுது நம் மனதில் நிற்பார்.

இளங்கோவின் இழப்பு இலை உதிர்ந்தது போன்றதன்று. மலை சரிந்தது போன்றதாகும்.

அளவிலா துயரில் ஆழ்ந்துள்ள அன்னாரின் உறவுகளுக்கு என்ன ஆறுதல் கூற முடியும்? அண்ணல் இளங்கோவின் கனவுகளையும் இலக்குகளையும் நிறைவேற்ற அவர் நினைவைப் போற்றுவோம்.

முனைவர் ஒளவை நடராசன்
முன்னாள் துணைவேந்தர்
தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணா நகர்
சென்னை
தமிழ் நாடு
22.02.2005

கலாநிதி இளங்கோ - தொண்டனாகிய தலைவன்

கலாநிதி இளங்கோ அவர்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது பெருமிதமும், துயரமும் கலந்த உணர்வு என்னுள் ஊற்றெடுக்கிறது. அவரைப்போன்ற உன்னதமான, சாதனை படைத்த மனிதர் வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்ததையும், ஒரே மேடையில் அவருடன் பலமுறை பட்டிமன்றங்களிலும் மற்ற தமிழ் அரங்கங்களிலும் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு கிடைத்ததையும் என்னும்போது, சொல்லொணாப் பெருமிதங் கொள்கிறது என்னுள்ளம். ஆனால் அவர் கடந்த ஓராண்டிற்கு மேலாக நோயுற்றிருந்ததையும், இன்று அவர் நம்மிடையே இல்லை என்பதையும் உணரும்போது, “ஐயோ, எவ்வளவு பெரிய பேரிழப்பு இது” என விழுகிறது நெஞ்சம்.

உலகில் தோன்றிய மாந்தரெல்லாம், தான் சார்ந்துள்ள சமுதாயத்திற்குச் செய்ய வேண்டியது என்ன? என்று சிந்திப்பதில்லை. அப்படிச் சிந்திப்பவர்களெல்லாம், சமுதாயத்தின் தேவைகளைப் புரிந்து கொள்வதில்லை. தேவைகளைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் அவற்றைச் செயலாக்க முனைவதில்லை. செயலாக்க முனைபவர் பலருக்கு அதற்கான திறமை இருப்பதில்லை. இவை அனைத்தும் பொருந்தியவரே தலைமையேற்கும் தகுதி படைத்தவர். அப்படி ஆஸ்ட்ரேலியாவின் இளந் தமிழ்ச் சமுதாயமத்திற்கு, தகுதியான தலைவராக வாழ்ந்து காட்டியவர் கலாநிதி இளங்கோ.

அரும்பி வரும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளைத் திறம்படச் செயல்பட வைப்பதிலும், அவைகளுக்கு பொதுவான கூட்டமைப்பின் தேவையை உணர்ந்து அதை உருவாக்கிக் கட்டிக் காப்பதிலும், இந்நாட்டுத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு உள்நாட்டுச் சூழலுக்கேற்ற பாடப் புத்தகங்கள் தேவை என்பதை உணர்ந்து அவற்றைத் தரமாக உருவாக்குவதிலும், தமிழ் மாணவர்களுக்கான பாடத்திட்டங்களை வரைவதிலும், பள்ளி இறுதிப் படிப்புவரை தமிழை எடுத்துச் செல்வதிலும், தமிழ்ப் பாடசாலை மாணவர்களுக்குப் பொதுவான தேர்வுகள் அவசியம் என உணர்ந்து அவற்றை ஆற்றலுடன் வெற்றிகரமாகச் செயல்படுத்தியதிலும், அவரது தலைமைக் குணம் சிறப்பாக வெளிப்பட்டது. அவர் முன்னெடுத்து நடத்தித் தந்த கவிதைப் பட்டி மன்றங்கள் அவரது தமிழிலக்கியத் தலைமைத்துவத்துக்குக் கட்டியங் கூறுகின்றன.

தலைமைப் பதவிகளும் அவரைத் தேடி வந்தன. ஹோம்புஷ் தமிழ்ப் பாடசாலையின் தலைவர், நியூ சவுத் வேல்ஸ் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் கூட்டமைப்பின் தலைவர் எனப் பல தலைமைப் பதவிகளை வகித்தவர் அவர். தமிழிலக்கிய உலகில், அவர் தலைமை வகித்த பட்டிமன்றங்களும், கவியரங்கங்களும் எண்ணிலடங்கா.

நல்ல தலைவனானவர், தான் முன்னெடுத்துச் செல்லும் பணிகள் தேக்கமடையும் போது, தளர்வடைய மாட்டார். அணிதிரட்டி, தோளோடு

தோள் நின்று எடுத்த பணிகளை முடிக்கும் வரை ஓய மாட்டார். இளங்கோ அவர்களும் அப்படிப்பட்ட ஒப்பற்ற தலைவராகவே திகழ்ந்தார்.

உலக வாழ்வில், சில சாதனைகளைச் செய்யும்போது, உதவிபுரிய எப்போதும் மக்கள் அணிதிரண்டு வருவார்கள் என எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆதரவில்லை என்பதற்காக எடுத்துக் கொண்ட நற்பணிகளை நிறுத்தி விடமுடியாது. இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் கலாநிதி இளங்கோ அவர்கட்குப் பலமுறை முற்பட்டதுண்டு. இப்படிப்பட்ட நிலை வரும்போது, அடிமட்டத் தொண்டனாகிக், களமிரங்கி, கண்ணுரக்கமின்றி உழைக்கத் தயங்கியதே இல்லை. சாதனை படைக்கத் தவறியதுமில்லை. இப்படி அவர் தொண்டராகவும் நின்று நிகழ்த்திக் காட்டிய அற்புதங்கள்தான் இன்று தமிழ்ப் பாடசாலை மாணவர்களின் கைகளில் தமிழ்ப் பாடப் புத்தகங்களாகவும், பொதுத் தேர்வுகளாகவும், 12ஆம் வகுப்புப் பாடத்திட்டமாகவும் பரிமளிக்கின்றன.

கலாநிதி இளங்கோ, ஏதோ ஓய்வு நேரங்களில், பொழுது போக்கிற்காகத் தமிழ்ப்பணி புரிந்தவரல்ல. தனது முன்னேற்றம், தனது குடும்பத்தினரின் முன்னேற்றம் எனச் சிந்தியாது, இந்நாட்டின் தமிழின் முன்னேற்றம், தமிழ்க் கல்வியின் முன்னேற்றம் என்று சிந்திப்பதிலேயே அதிக நேரம் செலவிட்டார். இதற்காக அவர் கண் விழித்த இரவுகள் பல, காரோட்டிய தூரம் மட்டும் இரண்டு இலட்சம் கிலோ மீட்டர்களுக்கு மேல், செலவிட்ட நாட்கள் பல நூறு. அவர் தன் முன்னேற்றத்தை மட்டும் கருதி இருந்தால், பதவி உயர்வுகள் பல பெற்று இருக்கலாம், பல கவிதை நூல்களை எழுதிப் பிரபலமான கவிஞராகி இருக்கலாம். அதையெல்லாம் விட்டு விட்டு, தமிழ்க் கல்விக்குப் பணி செய்வதே தனக்கின்பம் என்று வாழ்ந்தவர் அவர். தமிழ்த் தொண்டனாகவும் தன்னலமில்லாத் தமிழ்த் தலைவனாகவும் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர் கலாநிதி இளங்கோ. நிச்சயம் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படுவார்.

இவ்வளவு சிறப்பாகத் தமிழர்களுக்கும், தமிழுக்கும், தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கும் ஓயாது உழைத்தவருக்கு, நாம் (தமிழர்கள்) ஏதேனும் செய்திருக்கிறோமா? என்றால், இதுவரை இல்லை என்றுதான் பதில் கூறவேண்டியுள்ளது. கலாநிதி இளங்கோ அவர்களின் நினைவு நம்மிடையே நிலைத்து நிற்கச் செய்ய வேண்டியது நமது கடமை. அவரது நினைவைப் போற்றுவது, அவரது குடும்பத்திற்கும், அவரது ஆன்மாவிற்கும் நாம் செலுத்தும் நன்றிக் கடன் மட்டுமல்ல. இந்நாட்டின் தமிழின் வளர்ச்சிக்கும், தமிழ்க் கல்வியின் வளர்ச்சிக்கும் நாம் விதைக்கும் வித்தாகும் அது. நமக்கு இன்னும் பல இளங்கோக்களை உருவாக்கித் தரும். அதை மறவாமல் விரைந்து செயல் படுவோம்.

மா. அருச்சுனமணி,
சித்னி, ஆஸ்ட்ரேலியா

சி.னி தமிழ் அறிவகம்

SYDNEY TAMIL RESOURCE CENTRE INC

LOCATION: 54, THE CRESCENT, HOMEBUSH. PHONE (02) 97644122

POSTAL ADDRESS: P.O.BOX S420 HOMEBUSH NSW 2140

ABN No: 29 264 616 625

Website: <http://www.tamilresourcecentre.org.au>

கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோவின் மறைவு நிர்ப்ப முடியாத வெற்றிடம்

எல்லோரும் எல்லாமும் பெறவேண்டும், கல்லாதார் இல்லாத சமூகம் வேண்டும், மழலைகள் மனங்களில் நற்றமிழ் எனும் விதை விதைத்திடவேண்டும் என்பதிலே அமரர் கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ அவர்கள் குறியாக வாழ்ந்தார், அதன்படியே தனது இறுதி மூச்சு உள்ளவரையும் பாடுபட்டு வெற்றியும் கண்டார்.

பதவிக்காகவோ அல்லது புகழ்பெறுவதற்காகவோ அவர் சேவை செய்யவில்லை. மற்றவர்கள் எந்த நேரத்தில் வந்து எவ்வுதவியைக் கேட்டாலும் முகம் கோணாமல், மனம் சளைக்காமல் அவர்கள் சேவை தன் சேவையெனக் கருதிச் செய்துவந்தார். எந்தப் பட்டிமன்றம் என்றாலும், எங்கு கவியரங்கம் என்றாலும் சி.னியிலிருக்கும் சமூக அமைப்புக்கள் விழா எடுக்கும் போது இளங்கோவை அழையுங்கள், அவர் வந்து நன்கு நடாத்திக் கொடுப்பார் என்று அவரை அழைத்தால், அவர்களது நம்பிக்கை வீண்போனது கிடையாது. அவர் எழுந்து பேசத் தொடங்கினால் அவையிலிருப்போர் திறந்த வாய் மூடாமல், கண் இமைக்காமல், நேரம் போவது தெரியாமல் இருக்கச் செய்வது அவரின் பேச்சு வன்மை. அவர் பேச்சு கருத்தாழமூலதனமாகவும், இளஞ் சமுதாயத்தினருக்கும் விளங்கக்கூடியதாகவும், எல்லோர் மனங்களையும் தட்டி எழுப்பிவிடக்கூடியதாகவும் அமைவது யாவரும் அறிந்த உண்மை.

இளங்கோ அவர்கள் மேடைப் பேச்சுடன் நின்றுவிடாமல், இனிமையான தமிழ்மொழியின் மேல் தான் கொண்ட காதலை சி.னி வாழ் தமிழ் சிறார்களும் கற்றுணர்ந்து அத்தமிழின் இனிமையை அனுபவிக்கவேண்டுமென்ற ஆர்வத்துடன் ஹோம்புஷ் தமிழ்க் கல்வி நிலையத்தின் நிர்வாகத்தில் சேர்ந்து செயற்படத்தொடங்கினார். கடந்த பதின்மூன்று ஆண்டுகளில் தமிழ்ச்

சிறார்களுக்கு அவர் ஆற்றிய சேவை எண்ணிலடங்கா. உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கு தமிழ்மொழியை ஒரு பாடமாக ஆக்கியமை, ஹோம்புக்ஸ் ஆரம்ப பாடசாலையில் தமிழ்மொழியைக் கற்பித்தலுக்கு அனுமதி பெற்றமை அவற்றில் ஒரு சில.

அவர் சிட்னி தமிழ் அறிவகத்தின் அங்கத்தவராக இருந்து அறிவகத்தின் வளர்ச்சியில் ஆலோசனைகளை வழங்கி அறிவகத்திற்கு தேவையான புத்தகங்களைப் பெறுவதில் பெரும்பங்காற்றினார். அவர் தமிழ்ச் சேவைக்காக மட்டுமன்றி இறைபணியிலும் நாட்டம் கொண்டு ஹெலன்ஸ்பேர்க் கோயிலிலும் நிர்வாக அங்கத்தினராக இருந்து பல தொண்டுகளைப் புரிந்து வந்தார். அவர் சுகமீனமுற்றிருந்த காலத்தில்கூட அங்கு நடைபெற்ற கும்பாபிஷேக தினத்தன்று நேர்முக வர்ணனையை விபரமாக, விளக்கமாக வானொலியினூடாக அஞ்சல் செய்திருந்தார். சிட்னி முருகன் கோயிலிலுக்கும் தன் பணியைச் செய்யத் தவறவில்லை. திருவெம்பாவைப் பூசைத்தினத்தின் போது திருவெம்பாப் பாட்டிற்கு உரைவழங்குவதற்காக வொலொங்கொங்கிலிருந்து அதிகாலை 5.00 மணிக்கு கோயிலுக்கு வந்து உரைவழங்கவும் தவறவில்லை.

இவ்வாறு இவர் தமிழுக்கும், சைவத்திற்கும் பெரும்பணியாற்றியதை இறைவன் இனிக்கானும் என்று நினைத்தாரோ? அல்லது அவர் சேவை தனக்கும் தேவை என்று நினைத்தாரோ என்னவோ? இன்று இளங்கோ தம் பாசமிக்க மனைவியையும், பிள்ளைகளையும், தமிழ்சமூகத்தினரையும் தவிக்கவிட்டு இறைவனடி சேர்ந்து விட்டார். இவரின் பிரிவால் துயருறும் மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர் யாவரும் ஆறுதலடையவும், அவரின் ஆத்மா சாந்தியடையவும் எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திப்போமாக.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

க சபாநாதன்

சிட்னி தமிழ் அறிவகம்

சைவ மன்றம்

சிட்னி முருகன் கோயில்
தமிழ் கல்வி கலாச்சார நிலையம்

The Saiwa Manram Inc.

Incorporated in NSW
217 Great Western Highway
Mays Hill NSW 2145
Phone: (02) 9687 1695
Fax: (02) 9687 8907

கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ அவர்கள் இப்போது நம்மிடையே இல்லை. சிறந்த ஒரு சைவத் தமிழ் மகனைத் தமிழ் சமுதாயம் இழந்துவிட்டது. நல்ல கல்விமான், சிறந்த பேச்சாளர், தமிழ்க் கவிஞன். சமூக சேவையில் பெரும் பங்காற்றிய தொண்டன். குறிப்பாக சிட்னி வாழ் தமிழ்ப் பள்ளி மாணவர்களுக்காகத் தன்னலங் கருதாமல் உழைத்த பெருமகன்.

அன்னாருடைய ஆதரவு சைவமன்றத்துக்கு எப்போதும் கிடைத்த வண்ணமே இருந்தது. நமது நூல்வெளியீடு, சைவ சமயத் தேர்வு, இளைஞர் வட்டப் பட்டி மன்றம் முதலான பல நிகழ்வுகளிலும் அவர் பங்குபற்றிச் சிறப்பித்து எல்லோருடைய பாராட்டுகளையும் பெற்றிருக்கிறார். பண்பாளரான இளங்கோ அவர்களுக்குச் சைவ மன்றம் கடமைப்பாடுடையது.

இளங்கோ அவர்களுடைய மனைவி, மக்கள், குடும்பத்தினர், நண்பர்கள் அனைவருக்கும் அவரது மறைவு ஈடுசெய்ய முடியாத ஒரு பெரும் இழப்பு. அவர்கள் அனைவரும் ஆறித் தேறவேண்டும். அதற்கு உரிய அருளை இறைவன் வழங்க வேண்டும்.

அன்னாருடைய ஆன்மா சாந்தி அடைய எல்லாம் வல்ல முருகப் பெருமானுடைய கருணையையும் அன்பையும் வேண்டி நிற்கின்றோம்.

நா. கணபதிப்பிள்ளை

நா. கணபதிப்பிள்ளை
(செயலாளர்)

சிறப்புக்கு உண்டோ இறப்பு

மிகச்சிறந்த ஒரு சிறப்பைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு ஒரு சில வரிகள். நினைவுகளின் தொகுப்பிலிருந்து சில நிகழ்வுகளை அசை போட்டுப் பார்ப்பதற்காகத்தான் மனதில் ஒரு பக்கத்தைப் புரட்டிப் பார்க்கின்றோம். சிட்னியில் பல கவியரங்குகளின் ஊடாகவும், பட்டிமன்றங்களினூடாகவும், எழுத்துக்களின் வாயிலாகவும் எம்முடன் கைகுலுக்கிக் கொண்ட இந்த மனிதரின் தமிழறிவை நினைத்து பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் எமக்கு இவர் வாழ்கின்றார் என்ற நினைவுதான் வந்து போகின்றது.

எம்மை விட்டுச் சென்றுவிட்டார் என்று எண்ணும் அதே நேரத்தில், எமக்கு விட்டுச் சென்று விட்டார் தன் அறிவுசார்ந்த கருத்துக்களை என்ற எண்ணம் மேலோங்கி நிற்கின்றது. பல தமிழ் கல்வி நிலையங்களுக்கும், பாடசாலைகளுக்கும் கல்வித்திட்ட வடிவிலும், நெறியாக்க வடிவிலும் தன் பங்கைத் தந்து விட்டுச் சென்றிருப்பது நாம் பெற்ற பாக்கியமன்றோ. எமது வெளியீட்டு முயற்சியான கலப்பை சஞ்சிகையின் பல்வேறு நிலைகளில் கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ அவர்கள் தனது பங்களிப்பை வழங்கியிருந்தார். வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் மரத்தின் உச்சியைப் பார்க்கும் போதேல்லாம் வேருக்கு நீர்விட்டோரை நினைத்துக்கொள்ளத் தோன்றும். தமிழன்பராகிய நீர் விட்டுச் சென்ற நீர் எம் தமிழ் விருட்சம் உள்ளவரை வளரும் சிறார்க்கெல்லாம் வளர்ச்சி கொடுக்கும்.

மொழிகூடந்த ஒரு மனிதராகப் பார்க்கும் பொழுது கூட அந்தத் தமிழ் மொழிபோல் ஓர் இனிமையான மனிதர். தன் கடமைகளுக்கு மத்தியிலும் வெகு தூரத்திலிருந்து வந்து நாம் கேட்கும் எந்த உதவியையும் இன்முகத்துடன் செய்து கொடுக்கும் கலாநிதி இளங்கோ அவர்களின் பண்பு எல்லோராலும் போற்றப்படுவதொன்று. தமிழில் பரந்த அறிவும், அந்தத் தமிழின் வளர்ச்சிக்கான மிகுந்த முயற்சியும் கொண்டு பல்வேறுபட்ட தமிழ் அமைப்புகளுடன் பணியாற்றி புலம்பெயர்ந்த எமது மக்களின் மொழிபேணும் முயற்சியில் இவர் கொண்டிருந்த ஆர்வம் மெச்சத்தக்கது. வேறுபாடு பார்க்காமல் ஈடுபாடு கொண்ட மனிதர் என்ற முறையில் இங்கு கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோவின் நினைவு நிலைத்திருக்கும்.

மதிப்புக்குரிய இந்த மனிதருடன் எமக்கிருந்த தொடர்பு இன்றும் நிலைத்திருக்கின்றது எம்மொழியின் வடிவில். அதைப் பேசும் வரை, கேட்கும் வரை, நினைக்கும் வரை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்த நினைவு.

பயணத்தின் முடிவில் ஒரு சயனம். தூக்கம் என்பது துக்கம் அல்ல. அந்த மனிதரின் நினைவுகளைச் சுமந்து வாழும் நினைவை வளர்த்துக்கொள்வோமாக.

அவுஸ்திரேலிய பட்டதாரிகள் தமிழர் சங்கம்
AUSTRALIAN SOCIETY OF GRADUATE TAMILS (ASoGT)

Parliament House Sydney 2000

Phone: 9230 2201 Fax: 9230 2846

Dr Venthanar Ilango

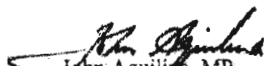
I first met Dr Venthanar Ilango during my tenure as the New South Wales Minister for Education and Training.

Dr Ilango was a passionate campaigner for the Tamil community and played an instrumental role in lobbying myself, and other members of the state government, to include the study of Tamil language in the Higher School Certificate.

It was with Dr Ilango's persuasion that the NSW government broke with the past policy of only recognising nationally recognised languages in the HSC.

This is only one very relevant example of how Dr Ilango's inspirational leadership was effective in producing tangible benefits for his community.

I express my deepest condolences upon his passing and note with sadness the great loss his community, and our country, has suffered.

John Aquilina, MP
Speaker

10th February, 2005.

.Message for the Memorial of the Late Dr. Venthanar Ilango

Dear Friends of the Late Dr Venthanar Ilango

I am very saddened to hear about the passing of Dr Venthanar Ilango. He was a great man and a very community minded citizen of the Tamil Community. My sympathy goes out to his family and friends.

Dr Venthanar Ilango was a tireless worker whom I admired and respected greatly.

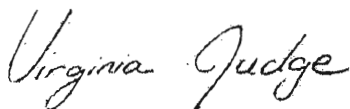
One of his important achievements was working closely with Tamil community leaders and myself to establish Tamil as a HSC subject by the NSW Government.

He has worked with the Tamil community to ensure that Tamil is taught to young Tamil Australians through the community language schools. He was involved in creating the textbooks to teach Tamil at the community schools.

I enjoyed attending numerous Tamil and community and cultural events with him. He appreciated my interest in Tamil community activities and sought my support in promoting Tamil culture and language among young Tamil Australians. The latter cause was very dear to his heart.

Finally Dr Ilango sought my support and was seeking the support of others for the creation of a Chair in Tamil at the University of NSW.

I hope that his excellent work for the Tamil Community will always be remembered. I feel very honoured to have worked with Dr Venthanar Ilango.

Virginia Judge MP

State Member for Strathfield

nsw community
languages schools

locked bag 53
darlinghurst nsw 2010
telephone: (02) 9244 5588
facsimile: (02) 9266 8505

NSW DEPARTMENT OF EDUCATION AND TRAINING
level 13, 1 oxford street
darlinghurst nsw 2010

The NSW Community Languages School Program and the NSW Community Languages Schools Board wish to convey to Dr Ilango's family and community most sincere condolences on their recent bereavement.

Dr Ilango had long been associated with both the Program and the Board as a leading light in the teaching of Tamil language and culture in New South Wales. He made very significant contributions to the development of a Tamil Syllabus and teaching resources including a computer program to assist students to practice their language at home. He demonstrated the program to other language communities at the *LANGUAGES the new millennium* international conference illustrating its adaptability to languages other than Tamil. In addition he was instrumental in inviting other Tamil schools to work with the NSW Federation of Tamil Schools in establishing benchmarks for the Tamil language in the Australian context.

It is difficult to express in words the loss of such a creative and distinguished person. However, his legacy will serve, no doubt, to motivate the members of the Tamil community to continue to promote the value of the teaching of their language and culture.

The following message may serve to help in this time of sorrow:

"Grief's rain fills many streams which flow and ebb and finally soothe."
Davi Walders.

NSW COMMUNITY LANGUAGE SCHOOL PROGRAM

NSW COMMUNITY LANGUAGES SCHOOL BOARD

Mourn the loss of Dr Ilango...

I join with others in the Tamil community to mourn the loss of Dr Venthanar Ilango, As the Chief Education Officer, Languages, at the New South Wales Board of Studies up until 2001, I was privileged to meet and work with him.

Dr Ilango was a passionate advocate of the need for young people of Tamil background to learn the language of their forebearers. Dr Ilango was determined to have the Tamil language officially recognised in the New South Wales curriculum and to this end was instrumental in having the Tamil syllabus endorsed as a subject for the New South Wales Higher School Certificate.

He assisted the teachers of Tamil in their preparation of the HSC Tamil curriculum and was an examiner in the first and subsequent HSC oral examinations. He also provided advice to the Board of Studies Consultative Committee in relation to the standards and reporting of HSC results in Tamil.

All HSC students who sit the Tamil examinations are a testament to his determination and dedication to have the Tamil language and culture as an integral part of schooling in New South Wales.

Hilary Dixon
Dean of Studies
Cranbrook School

Venthanar Ilango's Footprints.....

When I put pen on paper to write these lines in memory of Venthanar Ilango, several thoughts come rushing into my mind. His contribution to the development of Scientific Tamil, his contribution to Literary Tamil, his contribution to Tamil Poetry, his contribution to the teaching of Tamil as a second language – and many more, but I don't have the words to convey my thoughts.

My association with Ilango dates back to about four decades. He was introduced to me as an Engineering student at Katubedde. He participated in a poets forum organised by the cultural society of Katubedde. His use of the language and the way he rendered his poem, were very impressive. I invited him to participate in the Science Forum programmes of Radio Ceylon. He contributed positively for sometime but soon, he left to Europe for further studies.

We were re-united in 1992, at the International Tamil Cultural Conference in Sydney. Since then we had been in close contact sharing thoughts and discussing issues but we came much closer in 1993/94, when I accepted an invitation by the NSW Tamil Schools Federation to assist them in the production of Tamil Books.

Dr. A.S Kantharajah, the Chairman of the Tamil Language Text Book Committee at that time, discussed with me their problem and expressed the need for writing suitable text books. I agreed to assist them in their venture. Dr. Ilango was his deputy and soon took over from Dr. Kantharajah. It was during the 10years – 1994 to 2004 – that I was able to work closely with Dr. Ilango, estimate how much he contributed to the migrant Tamil community and discover Venthanar Ilango – **the man**.

Ilango was a man with indefatigable industry. He was a dedicated worker who was keen on maintaining quality, even when the quantity of work was massive. In addition to his normal university work, he undertook the extra load of work – Homebush Tamil Study Centre and NSW Tamil Schools Federation – with a smile!

He was aware that his undertaking was a long and hard job, but his faith was that the results will amply repay the community – the migrant Tamil community of NSW and Australia. As a result

- “ He carefully thought out the teaching of tasks and organised a well structured curriculum.
- “ He organised the syllabus committee and developed all material to satisfy the NSW Education Department's requirements.
- “ He mastered the teaching of Tamil as a second language and trained the teachers involved in teaching.
- “ He worked to introduce Tamil as a subject at the VCE/ HSC exam and handled all work related to achieve that goal.
- “ He not only worked untiringly to produce the text books and workbooks to suit the approved syllabus but also undertook the entire work related to publishing, including word processing and getting the material camera ready for print.
- “ He organised and conducted annual workshops for teachers, taking charge of producing all material required.

In short, anyone associated with the Homebush Study Centre and NSW Tamil Schools Federation is aware that Ilango was the backbone of the Tamil Study Centre and had dedicated his

life to the development of Tamil as a second language. No individual has contributed with such commitment and dedication.

One day, while both of us were working together, he said that one of his children put a question to him:

“Appa, for five days of the week, you are busy with work related to the Uni. On Saturdays you go to Homebush and on Sundays you do religious service at Venkadeswara Temple. Appa! Which day have you set apart for us?”

This question tells us clearly how much of his time was spent on Homebush Tamil Centre. Though we lost him early, he was a great man – who lived for us – the Tamil community.

It is unfortunate that we lost him so early in his life. His contribution to the community during that short period is ample evidence of his greatness. His activities were many and humanitarian. We could easily say that he was on a mission – a mission to guide the migrant Tamils of Australia.

Poet Longfellow very aptly says:

“Lives of great men all remind us
We can make our life sublime
And departing leave behind us
Footprints on the sand of time”

Yes, Ilango was a great man who departed early, leaving his footprints on the sands of time. Let us work in his footsteps and pray for his soul to rest in peace!

-Ambi

A Man of Character and Charisma

Ilango, a lively and lovable teenager, started his Engineering studies at the Katubedde Campus of the University of Sri Lanka in 1970, having completed his secondary education at Jaffna Hindu College and excelled in the University entrance examination. Ilango carried on his knowledge and skills in Tamil language and culture, which he obviously inherited from his learned father, the late Pundit Venthanar, well into his life at the University. While he earned the reputation of being one of the favourite students of the engineering lecturers, he also carried the honour of being one of the most distinguished debaters and composer of Tamil poems and verses among the university student population. He was always at the forefront of Tamil literary and cultural programs. He served as the President of the Tamil Sangam taking it through a vibrant year to the great enjoyment of the Tamil students in the University.

Ilango's presence in our batch made our lives in the University a remarkably enthusiastic and colourful experience. Whilst Ilango was very considerate and understanding towards his friends and their problems he was also pleasantly mischievous and jovial whenever he was in the midst of us. When we did combined-studies in preparation for our examinations he, being one of the brightest students, would talk through the subject matter in clear and logical steps while maintaining a humorous and relaxed study atmosphere. Ilango, as everyone expected, was appointed as a lecturer in the same university, much to the delight of the junior students. He was obviously one of the most popular lecturers and mentored his students through difficult times in their studies.

Ilango displayed highly developed communication skills in all fields. Whether it was a social gathering, a literary or cultural convention or study seminars he would take the lead role and captivate and enthrall the participants with his deep and exhilarating expositions of knowledge and talents. His views and ideas were mostly innovative and thought provoking enlivening the forums and culminating in fruitful and futuristic outcomes. While he expounded his views and ideas forthrightly he exhibited a great enthusiasm in listening to the propositions of others and appreciated their contributions.

Ilango was a man of varied talents. His leadership skills are well known. His artistic talents had their subtle expositions in the creations in his home, in the cultural functions he organised for the community and for his friends' families.

During his tenure of lectureship he won a scholarship to further his knowledge in electrical engineering in Germany. There, having mastered the German language and completed his Ph D, he went on to lecture in engineering in the university using German as the medium of instruction. He was such a quick learner of languages and had a good grasp for different cultures. While in Germany, he chose a girl who shared the same love for Tamil music and dance, as his wife and was blessed with his first two children. He, being one of the very few persons who were fluent in both German and Tamil, helped the refugees who had fled the civil war in Sri Lanka in going through their applications and interviews for their residency status in Germany and, also, actively helped them to settle down in that foreign country.

We, the batchmates, rejoined Ilango again in Australia as Ilango and a few of us migrated to Australia in the late nineteen eighties. In his first year in Australia he gained employment as a lecturer in the University of Wollongong and was also blessed with his third child. His family settled in Wollongong while his passions for Tamil literature and culture brought him every weekend to Sydney where most of his batchmates and the main Tamil community reside. The distance between Sydney and Wollongong never deterred his enthusiasm to pursue his passions in Tamil activities and to socialise with his friends. Every weekend he drove his family to Sydney to improve his children's knowledge and talents in Tamil language, music and dance as well as in Hinduism. He spent most of his time promoting awareness and knowledge of Tamil language and culture in the minds of Sydney Tamil youngsters. He acted as the leader of the Tamil school and Federation at various times, and was primarily instrumental in incorporating Tamil into the curriculum for HSC in NSW.

In spite of being a busy person, he and his family still found time to enjoy with the batchmates and their families. That was his dedication to his

friends and our friendship. He always enlivened our gatherings with good humour and his interesting experiences. While his mature knowledge in various fields proved to be stimulation to us in these gatherings, his fervent enthusiasm in cricket got him into long and hard discussions with our youngsters as well. He exhibited a flamboyant nature of being a youngster among youngsters, being bubbly and jovial among friends, a hard working and volunteering leader when managing literary and cultural activities in the community, a soft and kind person when helping others, a motivating confidant among students, and a loving and supporting husband and father to his family.

We saw the steel side of Ilango during the last year and half of his illness. He faced his illness with the strength and determination of a true soldier giving everything that was at his disposal and bravely taking all the risks. He said, "There should be a purpose in everything we do". When he realised that he might not win his fight he went on preparing everything that would be necessary to make the life of his family move on smoothly. He prepared his wife and children to accept the reality and move on with their lives. He wanted us and our families to maintain our friendship with his family.

Ilango with his love, kindness and achievements for his family, relatives, and friends and to the community has impressed an everlasting affection and respect in the minds of all. We are sure that Ilango's wife and children will continue to get their inspiration from Ilango and realise everything that he wanted them to have and achieve. We, the batchmates, will be always supportive of them to achieve their goals.

Although our Dear Ilango is no more with us the memorable moments we shared with him will continue to be an inspiration for us.

May God bless him with Eternal Bliss.

C Karunaharan, N Sithamparanathan, S Gnanasundaram,
S Mahendrarvarman, K Balakumar and R Rubasingham

Dr. Venthanar Ilango – A friend who cared for all

My memory of Ilango goes back to 1965. The first time I met him was when he had come from another school to Jaffna Hindu College in order to participate in a Public Speaking competition. What struck me and my fellow students, was Ilango's amazing ability to hold the audience's attention. He was in a league of his own – none of the other speakers matched his talent. Even before the judges had made their decision, the students had come to the conclusion that Ilango had won the competition without a doubt. He received great applause when he took first prize.

In the subsequent year, Ilango became a student of Jaffna Hindu College and that's when our friendship started. His diligence and aptitude for the Tamil language and understanding of cultural values earned Ilango great popularity amongst the staff and students. He was a very likeable person, who reached out to all the students and was always willing to lend a helping hand.

Ilango and I then went on to study Electrical Engineering at the University of Sri Lanka at Katubedde campus. At university, Ilango's talents reached even greater heights. Just after graduation, Ilango became a lecturer at the university and here he showed a strength in explaining complex concepts to students in a very simplified manner. I remember that after his lectures & tutorials, he was constantly surrounded by students wanting to speak to him. He earned the highest respect from students, who saw him as a most exceptionally talented lecturer. Ilango's talents as a lecturer resulted in him receiving regular invitations to teach Electrical Engineering at various technological institutions in Colombo, as his skills and abilities were in high demand.

Ilango and I then went our separate ways to do our PhDs. He went to Germany and I went to Ireland. Later, we re-united in Australia. When my family migrated to Australia and we found difficulty in settling down here, Ilango was the first person to give us advice. He explained from his experience, that it would take us almost 2 years to settle down completely and that we should just hang in there. And that's exactly what happened.

Ilango had great wisdom and was willing to share his knowledge with everyone. He was like an encyclopaedia - he knew everything about anything!! If anyone had a doubt about technical matters, or language and culture, they would immediately phone Ilango and he would engage in long in-depth conversations that always solved the problem.

Almost this time last year, Ilango and I participated in a workshop organised by Homebush Tamil School, where we introduced methods of teaching Tamil to students with the use of technology. Later in the year, around September, while we were travelling in the car to Wollongong, Ilango and I discussed the possibility of developing newer methods to teach maths to younger students to enhance their understanding. Even during his illness, he had a vibrant energy and so we continued to make plans together to implement our ideas.

The loss of Ilango is a heavy blow, not only to his family and friends, but also to the people around the world, whom he helped in the course of his life and whose lives have been lifted, simply by his good advice and help. His kind advice and thoughtfulness will always remain in our memories and hearts, and his spirit lives on in his children.

I have lost a great friend who shared the experience of high school and beyond with me, a friend whom I will miss tremendously.

Associate Professor Eliathamby Ambikairajah
The University of New South Wales, Sydney

From a Close Friend

Dr Ilango Venthana, the great man! You took a permanent place in our hearts in a short time. We miss you a lot. It is a pain to be closely associated with you and miss you suddenly. But I am proud to be your close friend for the last 10.5 years. Based in Wollongong I had a chance to spend a lot of time with you during the last few hard years in particular.

I remember when we met for the first time. For work reasons, I had moved to Wollongong from Sydney, along with my family in July 1994. I used to have a good social life when I was in Mombasa (Kenya) and in Sydney. I used to teach Tamil in Balar Malar, Seven Hills when I was in Sydney. In Wollongong, I and my family members found it hard to find a good friend. I was also looking for some support to start a Tamil School in Wollongong. Within a few days of my arrival, we met at Dr Sivakumar's place. In the first meeting we decided to start a tamil school immediately. Wollongong Tamil Study Centre started functioning since late 1994.

Our friendship started from the first meeting and grew with strength.. We were of the same age group. Every one in my family enjoyed the company of your family members.

One day I mentioned to you that it would be good if we had a music and dance school in Wollongong. Within a short time you started "Kalalaya" with the help of your wife. My daughter Dhivya has been learning music and Bharata Natyam along with your daughters Aranya and Arapi and have performed on stages together.

Another day I mentioned to you that I was looking for a good tutor for my son Arun for his HSC 3 and 4 unit mathematics. You came forward and made him achieve a very good result in 2001.

You offered tutoring for my daughter Dhivya just a few months ago when you were already struggling in pain. Just to help me out. I wonder the depth of our friendship. I would not be able to forget the following incident.

I had to go to India in mid December 2004 on one month leave. I was fully aware of the progress of your cancer. You too, I think. I was a bit worried that the condition could worsen any time and I might not be able to see you again. I came to see you in hospital before I left to India.

I wanted to talk to you a lot. But I didn't have courage say that you were in your last days and face you. I think our eyes did the talking! We shook hand. I said "see you". With your usual smile you sent me off saying we would meet after my return. It gave me some confidence.

I returned from India the Friday 21 January 2004. The next day, Saturday at 5:30pm I came to see you in the hospital. You were in your last breaths. My wife, Banu and I explained the situation and requested the family members to make the last feed of milk as per our Hindu culture. You had your last breath when I was around. You kept your words! You were waiting for my return!

You were a genius in your subjects. You were liked by the students and colleagues at the university. Your contributions in the development of the electrical engineering laboratory at the university will be remembered. You have solved some of the most difficult problems for them.

I used to wonder how you were able to take part in so many activities. You were looking after all the administrative work for the Wollongong Tamil Study Centre. You were teaching. Students enjoyed your classes as you used to come to classes with interesting and prepared materials every time.

You had an active part in developing the syllabus, text books and other teaching materials for the Tamil schools in Australia through the Federation of Tamil Schools. You were instrumental to get Tamil included as a subject for HSC in NSW.

You were a volunteer and committee member at the Sri Venkateswara Temple in Helensburgh.

You were an active member in the Indian Australian Cultural Association of Illawarra. You were familiar to most from the subcontinent and to many others from other communities in the Illawarra.

Your devotion to the Tamil language and Tamil culture was amazing. You were well known in the Tamil literary circle in Australia and abroad. Your contribution in texts, kavithais and kaviyarangams will be remembered.

You used to take the whole family to Sydney almost every weekend to take part in some cultural activity or other.

May be, you knew you were going to leave early. You did a lot of Do It Yourself projects at home and left them for the family. You used to discuss with me and others to share the experience. Home extension, garden shed, tiling, floor polishing, wardrobe additions, landscaping and fish pond are examples.

The only wishes you couldn't complete were to grow a coconut tree, and a neem tree in your yard. Friend, I will try my level best to help Aranan fulfil your wishes.

The day you were diagnosed with Cancer, it was a shock to our family. From that day, my wife Dr Banu and myself spent more time with you, tried to coordinate various treatments and gave the family much needed moral support.

You were fortunate to have your sister Kalaiyarasi and Mr Chinnaiah in Australia. They were spending most of their time in Wollongong for the last 16 months. We jointly tried all the possible treatments including surgery, radiation, infra red light, Chinese and Homeopathic medicines. During my recent trip to India I brought some Ayurvedic medicines. It was too late. With all our efforts, we could not save you Till the end, you were fighting the disease with courage. You never showed up your pains to others including your family members. You always kept smiling. As I know, you never harmed others nor had any bad habits. I wonder why God gave you this disease and decided to take you with Him so soon.

We all agree that everything in the world happens for a reason. We all know the end. It is a matter of time and how! We pray the almighty God to keep you close to Him and in peace.

You have already done a lot for the family. Be assured that your children are smart and will fulfil your uncompleted dreams. I and my family members are always willing to provide guidance and support to make your dreams come true.

I will do my best to continue the Wollongong Tamil Study Centre we started.

Dear Ilango! We miss you. But your memories will always be with us.

V Thangavel & family

MOURNING THE DEATH OF ILANGO – A TRIBUTE BY THE CANBERRA TAMIL COMMUNITY

DEATH BE NOT PROUD

by John Donne
(1572-1631)

DEATH be not proud, though some have called thee
Mighty and dreadfull, for, thou art not so,
For, those, whom thou think'st, thou dost overthrow,
Die not, poore death, nor yet canst thou kill me.
From rest and sleepe, which but thy pictures bee,
Much pleasure, then from thee, much more must flow,
And soonest our best men with thee doe goe,
Rest of their bones, and soules deliverie.
Thou art slave to Fate, Chance, kings, and desperate men,
And dost with poyson, warre, and sicknesse dwell,
And poppie, or charmes can make us sleepe as well,
And better then thy stroake; why swell'st thou then;
One short sleepe past, wee wake eternally,
And death shall be no more; death, thou shalt die.

###

Death takes our best men away John Donne's poem sprung to my mind when I first heard of the untimely death of Ilango.

I felt a deep sense of loss at losing a friend with whom I spent many hours discussing various issues affecting the performing arts in our community in Australia.

I searched for the most appropriate words to describe Ilango and looked up the English Dictionary for the word 'Intellectual'. It read something like this 'An intellectual is someone who spends a lot of time studying and thinking about complicated ideas and theories'. I thought this was the most appropriate way to describe my friend Ilango. Ilango was an intellectual in the Australian Tamil community. Ilango thought for the Tamil community and addressed difficult issues in terms of developing Tamil language capability, drama and poetry. These were his lifelong passions.

Ilango's death has left a great void for me personally and for the Canberra Tamil community. Ilango brought a disciplined approach and a refreshing lucidity and clarity to difficult issues and made it easy for me to bounce off ideas. In many ways, Ilango was a mentor to me and I am sure for many others as well. Ilango made a great contribution to the Canberra Tamil arts and literary development and it is my duty to record his contribution.

In November 1997, Ilango attended the inaugural meeting of the Australian Tamil Foundation Canberra (ATFC) and helped me to establish ATFC as a branch of the then Sydney based organization of the Australian Tamil Foundation founded by the late Dr N Sivasubramaniam. Concerned with the existing level of development of the Tamil arts and literary activities in Canberra, I sought Ilango's guidance as to how best to contribute to the sustained development for our arts, language and literature.

Over time, ATFC developed into a major sponsor and promoter of carnatic music, dance and literature and received the ACT Government recognition and was able to attract significant grant funding. Ilango was a continuous source of advice and guidance on key issues affecting the performing arts in Canberra.

Ilango also accepted my invitation and participated and made a significant contribution in Canberra's first Tamil Literary and Arts Festival on 1 February 2003. Ilango chaired at the session on Teaching and Learning Tamil Language and conducted a panel discussion of Tamil teachers of both Tamil schools operating in Canberra. Teaching Tamil to children was a passion of Ilango. At this seminar, Ilango introduced the use of computer aided teaching of Tamil to children and helped us to select appropriate Tamil text books for children.

Ilango you were an intellectual. We mourn your death.

Nithy Thurirajah
Founder and Secretary
Australian Tamil Foundation Canberra
Canberra, ACT

14 February 2005.

In Memory of Dr Venthanar Ilango – A Dear Friend Sadly Missed

By Sarath Perera

I have known Ilango since 1970 as a fellow student at the University of Moratuwa, Sri Lanka. Ilango was noticed to be a highly capable student at the University. Soon after graduation from the University of Moratuwa in 1975, specialising in Electrical Power Engineering, Ilango joined the staff as an Assistant Lecturer. He was on the staff for several years and subsequently left for Germany to undertake postgraduate studies (I left for Australia to undertake postgraduate studies in the meantime) where he obtained his Masters and the PhD from Munich Polytechnic University primarily specializing in high voltage engineering. Since 1977 I have not been in touch with Ilango and we were far apart in our locations.

He then migrated to Australia with his family and took up a position at University of Wollongong in October 1991 as a Visiting Teaching Fellow. I was able to re-establish my contacts with Ilango after a long period of silence. I was very happy about it and we started sharing many conversations.

We communicated with each other on a weekly basis on many academic issues and many other social issues. He had the clout to be very critical and unbiased and honest in his opinions on many fronts, features I truly admire from people.

During his employment at the University of Wollongong Ilango's abilities and interests enabled him to provide a service to the academic. He was able to contribute to many teaching activities within the School and the Faculty through his diverse skills.

Many of the academic staff members of the School were supported in their teaching by Ilango's skills in computer aided teaching - a new technology for many at the time, and an area in which he became a specialist. Through his experience in power engineering he was able to

provide his services to teaching, final year thesis supervision, laboratory management, supervision and running tutorials. With his students he had a highly respectable relationship.

Ilango was also a member of the Integral Energy Power Quality and Reliability Centre. Through his expertise in the area of high voltage transients he was able to provide significant contributions to the activities of the Centre. This included contributing to the continuing education courses that were organized by the Centre.

We all agree that Ilango was a willing and enthusiastic person who took initiatives to meet the demands made on him, which, at times, were overwhelming. Even during his latter period within the School, everyone noticed that Ilango was still cheerful and approachable, showing his true colours.

Ilango and his family and my family have been personal friends over many years. Over the many years we have had quite a few get togethers on family occasions which were thoroughly enjoyable.

There is no doubt that in the years to come Ilango's life will continue to inspire us although he is not with us.

யாழ் இந்துக் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம் -
அவுஸ்திரேலியா
நியூ சவுத் வேல்ஸ் கிளை
Jaffna Hindu College Old Boys' Association of Australia -
New South Wales Branch
www.jhcobasdney.org.au

Dr. Venthanar Ilango – A Man of Great Calibre

There is an ancient proverb that says there are some people in your life who will always teach you something new and thus we should treasure everything we learn from them, because their knowledge is valuable. This proverb describes a significant aspect of Dr. Venthanar Ilango's strong character and personality. He had a deep knowledge and understanding of the Tamil language and culture and was always willing to share his appreciation for the art of language with other people.

Ilango was the president of the Jaffna Hindu College Old Boys Association (JHC OBA), Sydney in 1996-1997. While he was president he made endless efforts to unite the Tamil community and create a network amongst past JHC students. In his time as president, he and his committee members meticulously planned and organised a very memorable Kalai Vizha and enjoyable Tamil music and entertainment programs. His organisational skills and team effort was portrayed in every program run by him and his committee. The JHC OBA thrived under his direction and brought many Old Boys and their families together, reuniting lost friendships and introducing new connections.

He was well known for his ability to voice his strong regard for the Tamil language and culture, and how Tamil values should be preserved in a foreign country. His continued contribution to the JHC OBA Sydney after his time as president, helped strengthen the bonds within the JHC community of Sydney.

Ilango was a key member of the Tamil school in Homebush, Sydney right up until the end of 2004. He was very instrumental in promoting the Tamil language with the younger generation and was involved in the re-writing of Tamil books for educating Australian born Tamils. He believed

that the future of Tamil lay in the hands of the younger generation and so he continuously strived to enrich their lives with the Tamil language and culture.

Ilango earned great respect amongst the community and was repeatedly invited to make presentations and speeches to convey his ideals and opinions. Despite his illness, he tirelessly participated in meetings and Kalai Vizhas and continued to attract people to help develop the Tamil culture in Sydney. His strong values and beliefs in Tamil traditions was the drive behind the acceptance of Tamil as an official HSC subject by the New South Wales Board of Studies.

We greatly mourn the loss of Ilango, a man of high calibre. He has made a lasting impression on many lives, leaving us with thousands of fond memories. All members in the JHC OBA Sydney are grateful for Ilango's innovative ideas and his energetic methods of producing great results within the Tamil community. Ilango's timeless efforts will never be matched and his legacy will live on for many years to come, as he will always be remembered by both young and old across the Tamil community.

JHC OBA Sydney
Executive Committee 2005

தமிழ் முத்த பிரசைகள் சங்கம் (நிசுவே) பதிவு

TAMIL SENIOR CITIZENS' ASSOCIATION (NSW) Inc.

☎/fax: 9744 8263.

Please forward all urgent phone messages to
the President 9702 5695, fax 9749 7284

or phone the Secretary 9744 6729

62 The Boulevard
STRATHFIELD NSW 2135

Dr Venthanar Ilango

Ilango's father, Venthanar, was a renowned Tamil scholar. Perhaps, nothing else would have gladdened him more had he known in his life time, that two of his children, Ilango and Kalaiaarasi, would also become outstanding Tamil scholars in their own right.

Although the late Dr Ilango had to live in close proximity to the University of Wollongong, where he was Senior Lecturer in Engineering, his love of Tamil brought him practically every week-end to Sydney. His services for the propagation and preservation of the Tamil language are immeasurable.

He was one of those who pioneered the establishment of Tamil schools for children in Sydney, manned by voluntary teachers. I also recall that when the late Dr. Siva, the then President of the Australian Tamil Foundation, of which I was a member, worked steadfastly with other organizations, to recognise Tamil as a language for the H.S.C examination and also to introduce Tamil as a subject in NSW schools with predominantly Tamil students, Ilango tirelessly worked to reach that goal.

In fact, it was only a few months ago when Ilango, although stricken with his illness, presided over a kalai arangam, which he presented to our Senior Citizens' Association, without any trace of discomfort and with such zeal and enthusiasm and gladdened the hearts of many seniors, who were present on that occasion. It was sad that, barely a few months later, on the day of his cremation, when our Association held its usual members' day, we had to observe a few minutes' silence in his memory. Mrs. Balam Luxmanan spoke, at that meeting, of his unique life.

Ilango will be sorely missed but he will always remain in the hearts and minds of all of us, who are beneficiaries of his scholarship and learning. Let us not forget what Saint Tiruvalluvar said:

“The learning a man secures in one birth, will secure his well-being in seven”

Shiva Pasupati
President
Tamil Senior Citizens' Association

Sri Venkateswara Temple Association Inc.

All correspondence to the Secretary, Temple Road, Helensburgh, NSW 2508
Australia Phone: (02) 4294 3224

Dr V. Ilango – An Appreciation

I came to know Dr Ilango as a devotee of the Sri Venkateswara Temple and later as a member of the Executive Committee.

Though he was a man of great learning, he was one of the most unassuming people I have known. He was always generous with his time, often doing desk-duty at the Temple on weekends even before he joined the Committee.

He was always available to help the temple priests in so many ways – for example – buying provisions and so on. During the terrible bushfires of December 2001, the temple priests had to leave the temple premises and were eventually sent to Wollongong. It was Dr Ilango who contacted them late at night and took them to his own home. The priests enjoyed his hospitality for about 3 days.

He was elected to the Committee in 2003 and had great plans for the Temple. He was going to become Editor of the 'Saptagiri' newsletter when the first signs of his illness appeared. On Ganesh Visarjan day in September 2003 he was on desk-duty and was at The Temple the whole day. It was only a couple of days after that he came to know the seriousness of his illness.

Yet he was present at the Temple on February 1st 2004, on the occasion of the Maha Kumbhabhishekam of the new Rajagopurams. The Tamil radio station 'Inpath Tamil Oli' did a live broadcast of the entire celebrations and Dr Ilango was one of the chief broadcasters and commentators on that day.

Ganesh Chaturthi and the first Purattasi Sanivaram fell on Saturday September 18th 2004. Dr Ilango and his family were at the Temple that day. That was probably the last time he visited the Sri Venkateswara Temple.

His wife Kala has also been active as a volunteer at the Temple. She used to be present on Thursdays to help in making the flower garlands for the deities, till Dr Ilango's illness made it difficult for her to be there.

On behalf of the Committee and the members of the SVT Association I would like to convey my condolences to Kala, her children and Dr Ilango's extended family.

Dr A. Balasubramaniam
President

My sincere condolences are expressed to Dr V. Ilango's family & friends in their recent bereavement.

I first met Dr Ilango through his association with the Tamil Study Centre at Homebush Public School and was impressed by his enthusiasm. Whilst we didn't agree on all aspects of the association between mainstream education and Tamil language, I admired his determination to achieve what he envisaged as the best outcomes for the Tamil community.

Dr Ilango's passion for the Tamil language and maintenance of Tamil culture was undeniable. As part of a team, and as President of the Tamil Study Centre at Homebush Public School from the early 1990's, he assisted in developing a harmonious relationship between the Tamil community and the primary school community as a whole.

As the proportion of Tamil students attending the primary school continued to grow Dr Ilango was a key figure in the negotiations to establish Tamil language as part of the curriculum of Homebush Public School, the first of its kind in Australia. His enthusiasm for the use of technology as an effective tool for language acquisition was quite apparent, and it is hoped that the software programs with which he was involved will prove to be beneficial to all.

In 1999, as part of a delegation to the NSW Department of Education & Training, he achieved the introduction of Tamil language to secondary education in the following year. Tamil language, as an HSC subject, was introduced in 2001.

It can be seen as "unfair" when any person is prevented from living a long and happy life. This is particularly so with those who, through their valuable contributions to our society, benefit us all and make our lives richer.

I hope that all who knew him can take strength from the legacy of his positive efforts in both the establishment and growth of Tamil language education in Australia, together with the maintenance of cohesive support so successfully engendered within the Tamil community.

Ron Williamson

Principal, Homebush Public School 1988-2002

Edmund Rice College

Trustees of the Christian Brothers ARBN 066 939 786
Incorporated in New South Wales
The liability of the members is limited

From the Headmaster

Venthanar Ilango began his association with Edmund Rice College when his son Aranaan commenced in Year 7, 1998.

Venthanar was a strong supporter of the College during Aranaan's six years with us. He willingly agreed to join the newly established Strategic Planning Committee in 2002. Venthanar was committed to, and enthusiastic about, assisting in the future direction of the College for the benefit of its students. Venthanar's contributions to the committee were well considered and highly valued and his influence will be felt for a long time.

(MR) David Lear
Headmaster

Thanks

We would like to convey our heartfelt gratitude and thanks to our family and friends for their effort, consideration and support during this difficult time

We would also like to take this opportunity to thank everyone who has contributed for the arrangement of the 31st day ceremony and for your attendance today.

With gratitude and thanks
Kala, Atanaan, Aranya & Arapi

26 Feb 2005

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை
என்னோற்றான் கொள்ளுஞ் சொல்

- திருக்குறள்